

श्रीयभाषातो व्याकृतः

सुलेमना लिखितो हितापदेशाय ।

THE

PROVERBS OF SOLOMON

IN SANSKRIT.

CALCUTTA:

PRINTED AT THE CALCUTTA SCHOOL-BOOK SOCIETY'S PRESS,
AND SOLD AT ITS DEPOSITORY.

1842.

अथ हितोपदेशः ।

१ प्रथमोऽध्यायः ।

१ आभाषा ७ विद्यायास्तत्त्वज्ञानस्य वा कथनं १० पापिन्सा-
केभ्योऽवश्यं पृथग्भवितव्यता २० विद्यायाः कथनं २४
विद्याभर्त्सनकथनञ्च ।

१ विद्यां ग्राहयितुं लोकान् समुपादेयुमेव च ।

प्रबोधकारिवाक्यानि परिज्ञापयितुन्तथा ।

२ बुद्धिं धम्मं विचारञ्च न्यायं ग्राहयितुं जनान् ।

३ दातुं विवेकमज्ञाय यूने ज्ञानञ्च मन्त्रणाम् ।

४ इस्त्रायेल् राजदायूद स्तनयेन सुलेमना ।

अयं हितोपदेशानाम् अभिप्रायः प्रदर्श्यते ।

५ बोद्धुं हितोपदेशार्थं विदुषां वचनानि च ।

ज्ञातुं तेषाञ्च गूढार्थं बुद्धिमान् मानवस्तु यः ।

६ निधाय मानसं तत्र स तानि ब्रह्मधाभ्यसेत् ।

एव सुबुद्धिलोकश्च लभतां शुभमन्त्रणाम् ॥

७ तदेवारभते ज्ञानं यद्गद्यं परमेश्वरात् ।

विद्याञ्च उपदेशञ्च तुच्छीकुर्वन्त्यबुद्धयः ।

८ हे मत्पुत्र स्वतातस्य स्रपदेशं निशामय ।

तथा स्वमातुरादेशो न परित्यज्यतां त्वया ।

९ यतस्तद्वचनं मूर्ध्नः प्रसादभूषणं तव ।

त । कण्ठप्रदेशस्य मनोज्ञहारवत् तव ॥

१० पापिभिर्दर्शितं लोभं न सम्मन्यस्व मत्सुत

तथा तैरिति संप्रोक्ते त्वमस्माभिः सहाव्रज ।

११ तिष्ठाम गोपयन्तः स्वान् रक्तं पातयितुं वयं ।

अकारणञ्च निर्दोषान् धर्तुं तिष्ठाम गोपिताः

१२ यसाम च वयं सर्वे जीवतस्तान् श्मशानवतः

यथा च पतितान् खाते यसाम तान् वीक्ष्य

१३ सर्वमूल्योपवस्त्रानि तेन लस्यामहे व

द्रव्यैश्च लुठितैः सर्वैः पूरयिष्यामहे गृहान् ।

१४ आगच्छ च त्वमस्माकम् अंशग्राहो जनो भव ।

अस्माकमेव सर्वेषाम् एको धननिधिर्भवेत् ।

१५ हे मत्पुत्र न तैः मारुतैर्त्वं तेन वर्त्मना व्रज ।

तेषां मार्गात् त्वदीयौ द्वौ चरणौ परिवर्त्तय ।

१६ तेषां पादाः कुकर्माणि कर्तुं धावन्ति वै यतः

रक्तं पातयितुं वेगाद् धावमाना भवन्ति च ।

१७ मुधैव जालपातः स्यात् पक्षिणां दृष्टिगोचरे ।

१८ रक्तं पातयितुं स्वीयं गुप्तास्तिष्ठन्ति ते जनाः ।

धर्तुं स्वकीयप्राणांस्ते स्वयं तिष्ठन्ति गोपिताः ।

१९ धनाधिकारिणां प्राणान् ये घ्नन्ति धनलोभतः ।

तेषामेव मनुष्याणां जायते गतिरीदृशी ॥

२० समाङ्गयति विद्यैव वहिरेव समास्थिता ।

सर्वराजपथे स्थित्वा प्रोक्षैः शब्दं करोति च ।

२१ मुख्यस्थाने समज्यायाः समाङ्गयति सा स्वयम् ।

पुरस्य द्वारि मुक्ते सा वाक्यान्येतानि वक्ति च ।

२२ अज्ञा यूयं कियत्कालम् अज्ञाने परिसंक्ष्यत ।

निन्दकाश्च कियत्कालं निन्दायां परितोक्ष्यथ ।

अज्ञा सर्वे कियत्कालं ज्ञानं समवमंक्ष्यथ ।

व्याघोऽयत चित्तानि मदीयपरिभर्तमनात् ।

२३ ततो युष्मसमोऽहं वक्ष्यामि मनसः कथाः ।

युष्मान् संज्ञापयिष्यामि स्वकीयां सकलां कथाम् ॥

२४ मया ह्येतैर्न युष्माभिरुत्तरं पर्य्यदीयत ।

न यूयं सममन्यध्वं प्रसारितकरे मयि ।

२५ किन्तु तुच्छाः क्रियन्ते स्म युष्माभिर्मम मन्त्रणाः ।

मल्लतां भर्तृमनां यूयं श्रोतुं नैव समैच्छत ।

२६ अतोऽहं प्रहसिष्यामि युष्माकं विपदागमे ।

परिह्वसं करिष्यामि भये युष्मान् उपस्थिते ।

२७ आयास्यति यदा युष्मान् साध्वसं नाशको यथा ।

समेक्ष्यति यदा युष्मान् झञ्झापवनवद् विपद् ।

यदा दुःखञ्च कष्टञ्च युष्माकं सङ्घटिष्यतः ।

२

१८ किमेवेऽहं तदा सर्वैः किन्तु दास्ये नचे

अप्येवमिति प्रभाते मां किन्तु द्रक्ष्यन्ति

१९ यतस्तैर्मानवैर्ज्ञानं पर्यवामानि सर्वथ

माकार्पुंसं मनोनीतं साध्वसं परमेश्वरा

१० मदीया मन्त्रणा नैव प्रत्यागृह्यत तैर्जनैः

मामकं भर्त्सनावाक्यं तथा तुच्छमकुर्वन्त

११ अतस्ते परिभोक्ष्यन्ते फलानि निजकर्मणा

स्वीयकुमन्त्रणायाश्च प्राप्स्यन्ति सकलं फलम्

१२ अविज्ञानां विमोर्गेण गमस्तान् प्रविनन्द्यति

उन्नतिं मूर्खलोकानां तानेव परिनन्द्यति ।

१३ शृणोति मे कथां यस्तु स वक्ष्यति निरापदा

भयादमङ्गलानाञ्च स विश्राममवाप्स्यति ॥

२ द्वितीयोऽध्यायः ।

१ ज्ञानद्वारा रक्षणं १० पापिभ्यो निस्तरणं १० १ ४

१ हे मत्पुत्र प्रगल्भीया यदि त्वं वचनं मम ।

नामकीनं निदेशञ्च स्थापये र्यदि मानसे ।

२ तथा त्वं यदि विद्यायां मनोयोगं समाचरेः ।

तथा त्वया निबोद्धुं चेत् मानसं संनिधीयते ।

३ अपरं ज्ञानमेव त्वं यदि सम्यक् समाकुर्येः ।

यदि त्वया मनोषार्थं प्रोचैः शब्दः क्रियेत च ।

४ तथा दुर्वर्णवत् त्वं चेत् तामेव संगवेषयेः ।

यथा गुप्ताधनं तां त्वं मृगयेयास्तथा यदि ।

५ तदा परेश्वराद् भीतिं त्वं बोद्धुं परिश्रम्यसि ।

तथा त्वमेश्वरं सम्यक् तत्त्वज्ञानमवाप्स्यसि ।

६ यतः परेश्वरेणैव तत्त्वज्ञानं प्रदीयते ।

ज्ञानं बुद्धिश्च निर्गच्छेत् तदीयादेव वक्रतः ।

७ धार्मिकानां निमित्तं स तत्त्वज्ञानं निधापयेत् ।

सरलाचारिलोकानां स एव फलको मतः ।

८ तथा न्यायस्य तेनैव पदवी परिरक्ष्यते ।

स्वकीयपूतलोकानां पन्थाश्च प्रतिपाद्यते ।

९ अतो धर्मस्य मार्गं त्वं विचारन्याययोस्तथा ।

मङ्गलस्य च सर्वस्य परिज्ञातुं प्रश्रम्यसि ॥

१० त्वदीयहृदयं विद्या यत्काले संप्रवेक्ष्यति ।

ज्ञानं त्वदीयप्राणानां तुष्टिञ्च जनयिष्यति ।

११ परिणामप्रदर्शित्वं तदा त्वां पालयिष्यति ।

तथैव धिषणा नित्यं त्वामिव पर्यविष्यति ।

१२ भवन्ति ये नरा दुष्टा अन्यथा भाषिणश्च ये ।

परित्यजन्ति धर्मस्य पन्थानं ये च मानवाः ।

१३ तथान्वकारमार्गेण कुर्वन्ति गमनञ्च ये ।

कर्तुं कुकर्म्म तुष्यन्ति दुष्टासत्कर्म्महर्षिणः ।

१४ वक्त्रे वर्तन्ति गन्तारस्तथा विपथगामिनः ।

१५ मार्गात् तेषां जनानां त्वां श्रेमुषी समविष्यति ।

- १६ या वेश्यायात् परा नारी मनोहरवचो वदेत्
तथा यौवनकालीनं स्त्रीयं मित्रं विहाय या ।
- १७ ईश्वरस्य स्वकीयस्य नियमं परिविस्मरेत् ।
निवेशनं यदीयञ्च मृत्युं प्रस्थापयेन्नरान् ।
- १८ यदीया पदवीं लोकं परलोकञ्च मनयेत् ।
गत्वा यस्याः समीपञ्च न कोपि परिवर्त्तते ।
- १९ तथा संजोवनाध्वानं पुनः प्राप्नोति कोपि न ।
एतादृग्योषितः प्रज्ञा तत्रोद्धारं करिष्यति ॥
- २० अतस्त्वं साधुलोकानां मार्गेण गमनं कुरु ।
तया धार्मिकलोकानां पदवीं परिलोक्षतां ।
- २१ यतो देशे निवसन्ति मरुताश्च मानवाः ।
तस्याधिकरिष्यन्ति तं ये स्युः साधवो नराः ।
- २२ किन्तु देशात् समुच्छिन्नाः संभविष्यन्ति पापिनः ।
उन्मूलिता भविष्यन्ति देशतः पिशुना जनाः ॥

३ तृतीयोऽध्यायः ।

- १ आज्ञां पाप्मयितुं विनयः ५ परमेश्वरे विश्वसितुं विनयः ७
ईश्वरं सन्तुं विनयः ११ ईश्वरस्य शक्तिं स्वीकर्तुं विनयः
१२ ज्ञानेन लाभः ११ ज्ञानस्य फलं १७ नानोपदेशश्च ।

- १ हे सत्पुत्र व्यवस्थां मे त्वं कदापि न विस्मर ।
तवान्तःकरणैराज्ञां मदीयां परिपाल्यताम् ।
२ दीर्घायुश्चिरजोवित्त्वं शान्तिञ्च तेन लप्स्यसे ।

- एवं दया च सत्यत्वं यथा त्वां न परित्यजेत् ।
 ३ एतदर्थमभे ते त्वं निजकण्ठे प्रधारय ।
 स्वीकीयचित्तपत्रे च लिखित्वा स्थापयस्व ते ।
 ४ ईश्वराच्च कृते तस्मिन् मानुषादपि सर्वतः ।
 अग्रगण्यस्य सम्मानं त्वया मम्यगवाच्यते ॥
 ५ सर्वान्तःकरणैश्च त्वं विश्वसिद्धिं परेश्वरे ।
 धिषणायां निजायां न विश्वासः क्रियतां त्वया ।
 ६ गतिषु स्वासु सर्वासु स्वीकर्त्तव्यः स एव ते ।
 तेनैव तव पन्थानं सरलं स करिष्यति ॥
 ७ स्वं स्वयं नैव जानीहि ज्ञानवन्तं कदाचन ।
 परमेशाद् विभीहि त्वं पापाद् भव पराङ्मुखः ।
 ८ यतस्त्वदीयमांसानां तेन स्वास्थ्यं भविष्यति ।
 कीकमानाञ्च ते मज्जा तेनैव सम्भविष्यति ।
 ९ स्वीकीयेनैव वित्तेन समर्चय त्वमीश्वरम् ।
 जातवत्त्वादिजातेन फलेन च तमर्चय ।
 १० तेन ते धनसम्पूर्णं भाण्डागारं भविष्यति ।
 उच्चलिष्यति यन्त्रे च नव्यद्राक्षारमस्तव ॥
 ११ परेशेन कृतां शास्तिं हे मत्पुत्र न तुष्टय ।
 तेन संभर्त्सितः संख्यं नहि क्लाम्य कदाचन ।
 १२ यतः परेश्वरः प्रेम करोति यत्र मानवे ।
 तस्मै ददाति शास्तिञ्च पिता स्वप्रियपुत्रवत् ॥

१३ विद्या समर्ज्यते येन स धन्यो जायते ॥१॥

धिषणा लभ्यते येन स च धन्यो भवेन्नरः ।

१४ यतो रूप्यस्य बाणिज्यात् तद् बाणिज्यं महोत्तमं ।

तथा सुवर्णलाभाच्च तस्माभः श्रेष्ठ उच्यते ।

१५ मुक्तारत्नं यदस्तीह महामूल्या ततोपि सा ।

यच्च किञ्चित् त्वदीयेष्टं न तत् किमपि तत्समं ।

१६ तदीयदक्षिणे हस्ते दीर्घमायुः सुतिष्ठति ।

तस्य वामकरे वित्तं सम्मानमपि तिष्ठति ।

१७ तदीयाः सकला मार्गा भवन्ति सुखदायकाः ।

तस्याः सर्वेऽपि पन्थानो भवन्ति शान्तिदायकाः ।

१८ तदाश्रितजनेभ्यः सा जीवनप्रदपादपः ।

तामाश्रयति योलोकः स धन्यो जायते नरः ।

१९ अस्थापयन् महोमूलं ज्ञानेन परमेश्वरः ।

आकाशमण्डलं तेन प्रज्ञया परिनिर्मितं ।

२० कीलालमपि निर्गच्छेद् गम्भीरात् तस्य प्रज्ञया ।

तथा कुजझटिका वृष्टिराकाशमण्डलाद् भवेत् ॥

२१ हे वत्स सर्वमेतत् ते नेचयो गौचरो भवेत् ।

तत्त्वज्ञानञ्च रत्न त्वं परिणामप्रदर्शिताम् ।

२२ मानसस्य त्वदीयस्य जीवनं तद् भविष्यति ।

कण्टस्य च त्वदीयस्य भूषणं तद् भविष्यति ।

२३ तत् प्राप्य त्वं स्वमार्गेण भोतिहीनो गमिष्यसि ।

- न भविष्यति बाधा च गमने तव पादयोः ।
 २४ तथा शयनकाले ते नैव स्थास्यति साध्वसं ।
 सुखेन भविता निद्रा शयनं त्वयि कुर्वति ।
 २५ चेद् विपद् जायतेऽस्माद् दुष्टा नाशं व्रजन्ति च ।
 तथापि च कदापि त्वं शङ्कां नैव गमिष्यसि ।
 २६ तव विश्वासपात्रं हि परमेशो भविष्यति ।
 चरणौ तावकीनौ च स उन्माथादविष्यति ॥
 २७ अपरं यदि ते हस्ते दातुं तिष्ठति सम्भवः ।
 यस्मै जनाय दातव्यं न तं कुर्याः पराङ्मुखं ।
 २८ द्रव्ये तिष्ठति ते हस्ते समीपवासिनं तव ।
 त्वं याहि पुनरायाहि श्चोदास्यामीति मा वद ।
 २९ वसेत् समीपवासी ते निर्भयेनेति कारणात् ।
 तद्विरुद्धं त्वया नैवाहितं चिन्त्यं कदाचन ।
 ३० तावकीनेऽशुभे येन केनापि न ह्यते पुरा ।
 विरोधो न त्वया कार्यस्तेन सार्द्धमकारणं ।
 ३१ अन्यायकारिलोकेभ्यो मा त्वमर्थं कदाचन ।
 तस्य किञ्चन मार्गं त्वं मनोनीतञ्च मा कुरु ।
 ३२ श्रुतीयाभाजनं यस्माद् दुष्टलोकः परेशितुः ।
 किन्तु धर्मिजनैः सार्द्धं तद्गूढवचनं भवेत् ।
 ३३ ईश्वरस्याभिशापोस्ति पापिन्बोकनिकेतने ।
 किन्तु धार्मिकलोकानां वेग्न्याग्नीः सुतिष्ठति ।

३४ तुच्छकारिजनान् सर्वान् तुच्छानिव करोति ॥

किन्तु नम्रमनुष्येषु क्रियतेऽनुग्रहः सदा ।

३५ सम्मानमधिकुर्वन्ति ज्ञानवन्तस्तु मानवाः ।

किन्त्वज्ञानमनुष्याणाम् उन्नतिः स्यात् त्रयम् ॥

४ चतुर्थोऽध्यायः ।

१ तुल्यमनो विनयवाक्यं १० तद्वाक्यस्य फलं विद्वद्वापिभ्यः
दृश्यम् भवितुं विनयः २० सावधानो भवितुं विनयः ।

१ उपदेशं पितु र्युयं निशामयत बालकाः ।

विद्यां बोद्धुं स्वकीयानि मानमानि निधत्त च ।

२ तेनैवाहं प्रदास्यामि युष्मभ्यम् उपदेशनं ।

युष्माभिर्न परित्याज्या व्यवस्था मम कर्हिचित् ।

३ यतोऽहमपि तातस्य स्वकीयस्यासमात्मजः ।

एकएवाहमासञ्च स्वमातुः प्रियदर्शनः ।

४ इत्युक्ताश्चित्तयत् मां स मनसा रत्न मे वचः ।

मदाज्ञां पालयित्वा त्वं संधारय च जीवनम् ।

५ श्रेणुषीं संलभस्व त्वं विद्याञ्च समुपार्जय ।

तां न विस्मर मा भू मे वक्तृवाक्यात् पराङ्मुखः ।

६ तन्न त्यज च तेन त्वं रक्षणं समवाप्स्यसि ।

तत्रैव त्वं कुरु प्रेम तस्माद् रक्षाञ्च प्राप्स्यसि ।

७ सर्वस्मात् श्रेयसो विद्या ततो विद्यामुपाजय ।

सर्वस्मादेव लाभात् त्वं धिषणालभनं कुरु ।

- ८ तामेव च प्रशंस त्वं प्राप्स्यस्यस्वपदं ततः ।
 तस्या आलिङ्गनं कुर्याः सम्मानं तेन प्राप्स्यसि ।
 ९ सा त्वदीयोत्तमाङ्गाय श्रेष्ठं दास्यति भूषणं ।
 सौन्दर्यस्य किरीटञ्च सैव ते सम्प्रदास्यति ॥
 १० हे मत्पुत्र गृणु त्वं मे वचनग्रहणं कुरु ।
 तेन तेऽनेकवर्षाणि परमायु भविष्यति ।
 ११ ज्ञानस्य पदवी या तां त्वामहं परिश्रित्ये ।
 तथा यथार्थमार्गेण मया त्वं संप्रयाष्यसे ।
 १२ तेन ते गमने पादौ सङ्कोचं न प्रयास्यतः ।
 रभसा गमने नैव बाधाञ्च समवाप्स्यतः ।
 १३ दृढं हितोपदेशं त्वं गृह्णाण न च यापय ।
 तं संरक्ष च यस्मात् स त्वदीयं जीवनं भवेत् ॥
 १४ पदवी पापिलोकानां त्वया नैव प्रविष्यतां ।
 न त्वं दुष्टमनुष्ठ्याणां मार्गेण गमनं कुरु ।
 १५ तं परित्यज नो तस्य समीपेन प्रयाहि च ।
 तस्मात् त्वं विमुखोभूय प्रगच्छेरन्यवर्त्मना ।
 १६ दुष्कर्म्मण्यकृते तेषां यतो निद्रा न जायते ।
 न भ्रमिन्ते च कस्मिंश्चित् तेषां निद्रा न भज्यते ।
 १७ ते जनाः पापभक्ष्याणां कुर्वन्ति परिभक्षणं ।
 तथा पिवन्ति ते लोका दौरात्त्यगोस्तनीरसं ।
 १८ किन्तु भानो र्यथा भानुरामध्याह्नं प्रवर्द्धते ।

- पन्था धार्मिकलोकानां तेजस्वी जायते तथा ।
 ८ पदवी पापिलोकानां ध्वान्तस्य सदृशी भवेत् ।
 केन बाधां प्रगच्छन्ति नेति जानन्ति ते जनाः ॥
 • हे मदीयसुत त्वं मे वाक्ये चित्तं नियोजय ।
 वचने मामकीने त्वं तव कर्णे निधेहि च
 १ तदन्यत्र न संयायात् तदीयनेत्रगोचरात् ।
 तदेव मनसो मध्ये प्रयत्नादपि धारय ।
 २ यत एतत्तु यैरेव मानवैः परिलभ्यते ।
 तेषां स्यादखिलाङ्गानां स्वस्थता जीवनस्य च ।
 १ जीवनस्य प्रवाहोऽयं यस्मादेव प्रजायते ।
 स्वीयस्य मनसस्तस्य सर्व्वथा रक्षणं कुरु ।
 १ स्वकीयादाननात् त्वञ्च दुर्ब्बाक्यान्यपसारय ।
 तथा स्वीयौष्ठयुग्मात् त्वं कुवाक्यानि विदूरय ।
 १ अग्रे दृष्टिं प्रकुर्वातां तावकीने सुचक्षुषी ।
 समुखे परिवीक्षतां चक्षुषोः पद्मणी तव ।
 स्वकीयपादयोः पन्था स्वया सम्यग् विविच्यतां ।
 तेन स्थिरा भविष्यन्ति सकला गतयस्तव ।
 दक्षिणैव वामञ्च नैव त्वं परिगच्छ च ।
 अश्रुभाद् बारितं भूयात् तदीयचरणद्वयं ॥

५ पञ्चमोऽध्यायः ।

१ सुलेमने। विनयकथनं २ वेश्याया विरुद्धकथनं १४
विवाहप्रशंसनम् ।

- १ हे मत्पुत्र मदीयायां विद्यायां धेहि मानसं ।
मदीयधिषणायां त्वं श्रवणी ते निधेहि च ।
- २ परिणामप्रदर्शित्वं तेनैव त्वमविध्यमि ।
ज्ञानवाक्यं स्वक्लेण त्वमेव प्राप्तयिष्यमि ॥
- ३ मधु चरति वेश्याया अधरान् मधुवासवत् ।
तथैव काकुदं तस्या स्तौलाच्च स्नेहमयुतं ।
- ४ किन्तु तिकं प्रजायेत चरमे नागदानवत् ।
तदेव जायते तोत्तुणं द्विधारचन्द्रहामवत् ।
- ५ एवं तदीयपादौ द्वौ मृत्युं समवरोहतः ।
तदीयः पादविक्षेपः शशानमेव गच्छति ।
- ६ जीवनस्यायनं नैव तथा मम्यग् विविच्यते ।
आचारश्चञ्चलस्तस्या बोद्धुं नैव च शक्यते ।
- ७ अतो हे बालका यूयं गृणत वचनं मम ।
मद्वक्त्रवचनाद् यूयं मैवाभूत पराङ्मुखाः ।
- ८ त्वं तस्या निजपन्थानम् अतिदूरे निधेहि च ।
भवनस्य तदीयस्य समीपमपि नो व्रजे ।
- ९ नो चेत् त्वदीयमस्मानम् अन्यस्मै परिदास्यते ।
त्वदीयं परमायुश्च निर्दयाय प्रदास्यते ।

- १० परितुष्टा भविष्यन्ति त्वद्वनैरितरे जनाः ।
 तव अमफलैः पूर्णम् अन्येषां भविष्यति ।
- ११ तथा त्वदीयमांसे च शरीरे च क्षयं गते ।
 परिरुक्ष त्वया पश्चाद् वाक्यमेतद् वदिष्यते ।
- १२ हा हा हितोपदेशः स मया कस्मादुतोयितः ।
 कुतश्च भर्तृमनं तुच्छं मदीयमनसा कृतं ।
- १३ कुतोहं गुरुलोकानां वाक्यानि श्रुतवान्न च ।
 कुतस्तेषाञ्च शिक्षायां न्यधायि न मया मनः ।
- १४ आसं सर्वापदि प्रायः समाजसमयोरहम् ।
- १५ निजजलाशयस्यैव पानीयं पीयतां त्वया ।
 स्वीयप्रस्रवणस्रोतः सलिलं परिपीयतां ।
- १६ तव प्रस्रवणं कस्माद् वह्निर्विस्तारयिष्यते ।
 कीलालस्य तव स्रोतस्तिष्ठेद् राजपथे कुतः ।
- १७ तथा तदीयपानीयं त्वदीयं केवलं भवेत् ।
 त्वया सार्द्धं यथान्यस्य जनस्य न च तद् भवेत् ।
- १८ प्रस्रवणं त्वदीयं यत् धन्यं भूयात् तदेव ते ।
 युवत्यां निजभार्यायां तुष्यतां सर्वदा त्वया ।
- १९ मृगीव प्रेमिणी सा स्याद् वातमृगीव रूपिणी ।
 तस्याः पयोधरेण त्वं सर्वदाप्यायितो भव ।
 तथा तदीयप्रेम्णा च सर्वदा रम्यतां त्वया ।
- २० हे मत्पुत्र तव स्वान्तं वेश्याया द्वियते कुतः ।

परकीयस्त्रिया वचः कुतः संस्वज्यते त्वया ।

२१ सर्व्वो मार्गो मनुष्याणाम् ईशस्य गोचरो भवेत् ।

विचार्य्यते च तेनैव तदोया सकला गतिः ।

२२ किल्बिषेण स्वकीयेन धृतो भवति किल्बिषी ।

स्वकीयपापरज्ज्वा च बद्धो भवति पातको ।

२३ भ्रान्तिभिर्बद्धलाभिः स परिभ्राम्यति मानवः ।

उपदेशं विना स्वीयान् प्राणानपि परित्यजेत् ॥

६ षष्ठोऽध्यायः ।

१ प्रतिभुत्वनिषेधः ६ आत्मस्य विरुद्धकथनं १२ दुष्टलोक-
विरुद्धकथनं १६ सप्त घृणास्पदानि २० आज्ञापालनफलं
२५ परदारगमनात् क्षतिश्च ।

१ हे मदोयमुत त्वं चेत् स्वबन्धोः प्रतिभू भवेः ।

अन्यस्य विषये त्वं चेत् स्वीयहस्तौ समर्पयेः ।

२ तर्हि स्वकीयवाक्ये त्वं प्रोन्माथे पतितो भवेः ।

तथा स्वकीयवक्त्रस्य वचनैस्त्वं धृतो भवेः ।

३ अतो हे मम पुत्र त्वं निजबन्धोः करं गतः ।

इदानीं त्वं निजप्राणान् इत्यमेव समुद्धर ।

४ गत्वा च निजबन्धुं त्वं प्रणिपत्य प्रमादय ।

निद्रातो वार्य्यतां नेत्रं त्वत् पद्म च निमीलनात् ।

५ व्याधान्माथाद् यथा पक्षी हरिणश्च पलायते ।

तथैव स्वयभात्मानं त्वं मम्यक् परिमोचय ॥

६ पिपीलिकान्तिकं गत्वा तत्कर्मणि विलोक्य च ।

- त्वं ज्ञानं परिगृहेया आलस्यशीलमानव ।
 ७ तस्या भूमिपतिर्नास्ति तदध्यक्षो न विद्यते ।
 तथा तस्याः प्रभुः कोपि न तिष्ठति कदाचन ।
 ८ मंगलकाले स्वभक्त्याणि शीघ्रकाले तथापि सा
 शस्यकर्त्तनकाले च स्वाहारं मञ्चिनोति सा ।
 ९ कति कालं स्वगत्यायाम् अलमस्यास्यते त्वया
 उद्यास्यसि च निद्रातस्त्वं कदालसमानव ।
 १० अल्पकालं भवेन्निद्रा तथा तन्द्रा च जायते ।
 एवं करद्वये स्वीये निद्रया जडिते कृते ।
 ११ दग्निद्रता लदोया च यथा दस्युस्तथैव्यति ।
 उपस्यास्यति ते दैन्यं मञ्जितेव वरूथिनी ॥
 १२ या नरः पातकैर्युक्तः स दुष्टमनुजो भवेत् ।
 स सर्वदा सर्वकृण कटुवाक्यं प्रभाषते ।
 १३ आकारयति नेत्राभ्यां पादाभ्यां बोधयत्यपि ।
 अङ्गुलीभिः स्पर्शेयाभिः स शिलयति मानवान् ।
 १४ मञ्चिज्जयति चित्तेन निजिन कुटिलेन स ।
 स मानुषो विवादस्य बीजं वपति सर्वदा ।
 १५ अतएव विपत्तस्य हठादेव भविष्यति ।
 प्रतीकारं विनाकस्मात् स मनुष्यो विनश्यति ॥
 १६ अतथ्यवादिनो जिह्वाया च दृष्टिः मगर्विका ।
 निर्दोषाणां मनुष्याणां शोणितपातिनौ करौ ।

एवं कुमन्त्रणाकारि सततं यच्च मानसं ।
 तथा कुकर्म्म कर्तुञ्च चरणौ शीघ्रगामिनौ ।
 मृषामाली च भूत्वा यो मृषावाक्यं वदेन्नरः ।
 तथैव भ्रातृमध्ये यो विरोधं जनयेन्नरः ।
 एते सप्त परेशस्य घृण्याः षट् तु विशेषतः ।
 एतान् मर्षान् मनो मध्ये सततं स च्छतीयते ॥

हे मत्पुत्र स्वतातस्य निदेशं परिपालय ।
 स्वीयमातु र्व्यवस्थाञ्च कदापि न परित्यजे ।
 ययित्वा हृदि तां धेहि कण्ठदेशे बधान च ।
 ततो गमनकाले मा त्वया मह गमिष्यति ।
 मा त्वां शयनकाले च मर्षया समविष्यति ।
 जाग्रत्काले त्वया माङ्गै मंलापं मा करिष्यति ।
 प्रियंवदा च या वेश्या या च स्याद् व्यभिचारिणी ।
 ततो रक्षाविधानार्थम् आज्ञा प्रदीपवद् भवेत् ।
 दीप्तिवच्च व्यवस्था स्याद् हितोपदेशभर्तृमनं ।
 यथा जीवनदेो मार्गस्तथैव भवति ध्रुवम् ॥

त्वयान्तःकरणैस्तस्याः भौन्दर्यं नाभिलष्यताम् ।
 तदीयेन कटाक्षेण त्वं नैव च धृतो भवेः ।
 अन्नाभावश्च लोकानां वेश्यातो जायते यतः ।
 प्रियन्ते व्यभिचारिण्या नृणां प्राणा महाधनाः ।
 यथा न वाससा माङ्गै वक्त्रिणा परिधक्ष्यते ।

तथा वक्षमि वज्रिं को जनः स्यापयितुं क्षमः ।

२८ यथा पादतलं नैव वीतिहन्त्रेण ध्वज्यते ।

तथा गन्तुं समर्थः को ज्वलदङ्गारकोपरि ।

२९ समीपवामिनो जायां यो गच्छेत् स तथा भवेत् ।

यस्तां स्पृशति निर्दोषः स च नैव भविष्यति ।

३० क्षुधाक्षीं रक्षितुं प्राणान् चक्षोरयति चौरकः ।

तथापि तमदण्डार्हं नैव जानाति मानवः ।

३१ चौरितस्य गुणाः सप्त देयास्तेन धृतेन च ।

यदि स्यात् स्योदमर्त्यस्त्वं तथापि देयेव तत् ।

३२ व्यभिचारी पुमानेव विर्बोधः परिचक्ष्यते ।

यतो व्यभिचरद् यो ना स स्वप्राणान् विनाशयेत् ।

३३ तथा दण्डविशिष्टः स्यात् लज्जावानपि जायते ।

कदापि तस्य लोकस्य नापमानं विनश्यति ।

३४ यतः स्त्रीरेतुर्केव्या या सा पुमांश्च प्रकोपयेत् ।

दण्डकालं मनुष्यः स क्षमां नहि करिष्यति ।

३५ स पारितोषिकं नैव प्रयक्षीयति किञ्चन ।

प्राप्त्यानेकधनं नापि स सन्तोषं गमिष्यति ॥

७ मत्तमोऽध्यायः ।

१ सुलेमनो विनयकथनं ६ वेष्ट्याया व्यवहार-
वर्णनं २४ तस्याः स्वानन्त्रस्यावश्यकता च ।

१ हे मत्पुत्र मदीयं त्वं वचनं परिपालय ।

- त्वं मदीयं निदेशञ्च निजचेतसि धारय ।
 २ पालयित्वा मदीयाज्ञां त्वञ्च धारय जीवनम् ।
 पालय त्वं व्यवस्थां मेतारे इव स्वचक्षुषी ।
 ३ अङ्गुलीषु त्वदीयासु तमेव संबधान च ।
 अन्तःकरणपत्रे च लिखित्वा त्वं निधेहि ताम् ।
 ४ या नारी स्वैरिणी याच प्रियवाग्व्यभिचारिणी ।
 ताभ्यां द्वाभ्यां सकाशाच्च निजप्राणान् प्रगन्तुम् ।
 ५ त्वया विद्या प्रवक्तव्या मम त्वं भगिनी भवेः ।
 तयोच्चतां मनीषा च त्वन्तु जाति भवे मम ।
 ६ अहं स्वकीयगृहस्यातिष्ठं वातायने पुरा ।
 वातायनस्य मार्गेण समदर्शं मया यदा ।
 ७ तदा ज्ञानमनुद्येपु मया दृष्टेषु केषुचित् ।
 तेषां युवमनुद्याणाम् एकोऽवोधो निरीक्षितः ।
 ८ मन्थ्याकाले च गोधून्यां निशाया अन्धकारतः ।
 तदानीञ्च निशीथिन्याः प्राग्भो जायते यदा ।
 ९ म जनो व्यभिचारिण्या गृहकोणं प्रगत्य च ।
 भवनस्य तदीयस्य मार्गेण म पुमान् गतः ।
 १० तथैव चतुरा काचित् स्वैरिणी वेषधारिणी ।
 तदा भीमन्तिनी तेन पुरुषेण महामिलत् ।
 ११ शठा भवति सा येषिद् भवेद् दम्भवती च सा ।
 तस्याश्च चरणौ गेहे तिष्ठतो नैव कर्हिचित् ।

- १२ हृदयानि कदाचिच्च पदव्याञ्च कदाचन ।
 कदाचिन्मार्गकोणे च तिष्ठती मा प्रतीक्षते ।
- १३ पश्चात् तं मानुषं धृत्वा मा नागी पर्य्यचुम्बयत् ।
 तथा निर्लज्जवक्त्रा मा तं पुमानमभाषत ।
- १४ क्षमायाद्य वानिं दत्त्वा साधितं निजमानमम् ।
 साक्षात् कर्त्तुमहं त्वाञ्च वदनं ते निगीक्षितुम् ।
- १५ एवं यत्नात् तदीयञ्च वदनं गन्विष्येति ।
 अहं वहिः समागत्य त्वां साक्षात् पर्य्यवाप्नुवम् ।
- १६ अहं विचित्रवस्त्रेण मिम्रोयमुन्नावल्लतः ।
 स्वकीयां शोभनां शय्यां तदर्थं पर्य्यसज्जये ।
- १७ अगुरुगन्धदारुभ्यां तथा गन्धरमेन च ।
 अभवत् शयनोयञ्च मदीयं परिवामितं ।
- १८ आगन्धावां प्रगे यावत् प्रेम्णायायावदै मृशं ।
 तथा स्वकीयप्रेम्णैव मुखिनौ संभवाव च ।
- १९ यतः पति मदीयो यः स नैव विद्यते गृहे ।
 अनेकदूरमार्गेण गमनं कृतवानसौ ।
- २० मुद्राणाञ्च सहस्राणि समादाय प्रतस्थिवान् ।
 एके पक्षे समायाते स निजं गृहमेव्यति ।
- २१ इत्थं मधुरवाक्यैः सा जहार तस्य मानसम् ।
 श्रोष्ठयोः कोमलत्वेन समाकर्षच्च तं जनम् ।
- २२ तदानीं स पुमान् तस्याः पश्चात् पर्य्यगमत् हठात् ।

मौग्मं यो हनार्थञ्च ययैव परिगच्छति ।

१३ जालं गत्वा च वाणेन यत्कद्विद्धो यथा मृगः ।

अज्ञात्वा स्मृतिं पक्षो ययोन्मायं प्रधावति ॥

१४ अतो हे बालका यूथं गृणुत वचनं मम ।

मदीयवक्त्रवाक्यञ्च युष्माभिः मस्पृमान्यताम् ।

१५ त्वदीयमानसं तस्या मार्गेण नैव गच्छतु ।

त्वं तदीयपदव्याञ्च भ्रमणं परिवर्ज्य ।

१६ यतस्तथा क्षतीकृत्य बङ्गलोका निपातिताः ।

तथैव बहवो लोका बलान्तस्तथा हताः ।

१७ तदीयं भवनं यत् तत् परलोकपयो भवेत् ।

स एवान्तर्गृहं मृत्या जैनान् प्रत्यवगाहयेत् ॥

८ अष्टमोऽध्यायः ।

१ विद्यायाः सुख्यातिः श्रेयसा च १२ विद्यायाः पराक्रमा धनस्य

२२ विद्यायाः अनादित्वं ३२ विद्यायाः सुखवर्णनञ्च ।

१ या विद्या सा समाङ्गानं प्राणिनां न करोति किं ।

तथा या श्रेमुषी सा च प्रोक्षैः शब्दायते न किं ।

२ सा पार्श्वं वर्त्मनः प्रोक्षे स्थाने च परितिष्ठति ।

गृह्णाटकपदव्याञ्च समुत्तिष्ठति सा स्वयम् ।

३ द्वारेऽर्धतो नगर्यास्य द्वारस्य सम्मुखे स्थिता ।

तथा द्वारे प्रवेशस्य तिष्ठन्तीति प्रभाषते ।

४ हे मानवगणाः सर्वे युष्मानहं समाङ्गये ।

मन्त्रानेषु मनुष्याणाम् अहमेतन् निन्दये ।

५ हे अज्ञा ज्ञानवाक्यन्तु युष्माभिः परिवृथ्यतां ।

हे निर्बोधाश्च युष्माभिर्बुद्धिवाक्यं प्रबुध्यतां ।

६ निशामयत युष्मभ्यं मत्कथां कथयाम्यहम् ।

मदीयोऽष्टदशस्यहम् उपयुक्तं वचो ब्रुवे ।

७ मामकीनेन वक्त्रेण तथ्यवाक्यं प्रभाष्यते ।

मदीयोऽष्टदशस्यैव दुष्टतां समृतीयते ।

८ मामकीनस्य वक्त्रस्य धर्म्याः स्युः सकलाः कथाः ।

तामां मध्ये न वक्त्रञ्च विपरीतञ्च नो वचः ।

९ सकलाः सुगमस्तस्य श्रेमुषी यस्य विद्यते ।

तया सर्व्वं यथार्थाः स्यु र्यस्य ज्ञानञ्च विद्यते ।

१० मदीयमुपदेशं त्वं दुर्ब्वर्णात् मंग्रहाण च ।

सुवर्णादपि विज्ञानं त्वया सम्यक् प्रगृह्यतां ।

मुक्तातोपि यतो विद्या सत्तमा परिकीर्त्तिता ।

दष्टं वस्त्वस्ति यत् किञ्चित् न तत् सर्व्वं तया समं ॥

११ अहं विवेचनामाङ्क्षं विद्या वामं करोमि च ।

अहं विद्या लभे सम्यग् धिषणां धर्मभेदिकां ।

अहं परेश्वराद् भोत्वा च्छतीयित्वा च दुष्कृतम् ।

गर्ब्वदौर्मत्स्यदम्भितमृतोये कुपयन्तया ।

मन्त्रेणा मामकीना स्यात् तत्त्वज्ञानञ्च मामकम् ।

तथा बुद्धिर्भदीया स्यात् बलञ्च मामक भवेत् ।

राजत्वञ्च प्रकुर्वन्ति मत्तएव नराधिपाः ।
 तथैव मन्त्रणा मत्तो मन्त्रिभिः स्रपदिश्यते ।
 अर्धक्षा ये च ते सर्वे मत्तएव प्रशामति ।
 न्यायकर्माणि कुर्वन्ति भूपाश्च भूविचारकाः ।
 मयि कुर्वन्ति ये प्रेम करोमि प्रेम तेष्वहम् ।
 गवेषयन्ति ये मान्नु शीघ्रं प्राप्स्यन्ति ते जनाः ।
 ऐश्वर्यमपि सम्मानम् अक्षयो विभवस्तथा ।
 धर्मश्चैतानि सर्वाणि मदीयानि भवन्ति हि ।
 उत्तमं मत्फलं स्वर्णात् सुवर्णादपि निर्मलात् ।
 तथा रूपाण् मनोनीता सम्पत्ति र्मम शोभना ।
 अहमेव स्वधर्मस्य पदव्या परियापये ।
 विचारस्य च मार्गेण गमनं कारयाम्यहम् ।
 कुर्वन्ति मयि ये प्रेम मैश्वर्यास्तान् करोम्यहम् ।
 भाण्डागारं धनैस्तेषां परिपूर्णं करोम्यहम् ॥

कर्मणां परमेशस्य प्रारम्भे च तदादितः ।
 कृतानां कर्मणां पूर्वं प्राप्ताहं तेन चाभवम् ।
 अनादिकालतः पृथ्व्या मूलस्य स्थापनादपि ।
 पूर्वं तेनाभिषिक्ताहं विद्ये श्रीपरमेशिता ।
 तथा सरित्पतीनाञ्च सर्वेषां सृष्टितः पुरा ।
 तेनैव परिपूर्णानां प्रस्रवाणाञ्च पूर्वतः ।
 पर्वतानाञ्च सर्वेषां स्थापनं नाभवद् यदा ।

तयोपपर्वतानाञ्च जननादपि पूर्वतः ।
 पृथोर्लोत्रापरिस्थस्य मृद्रेणोरपि नो जनिः ।
 यदा तत्कालतः पूर्वं मदीया प्राभवज्जनिः ।
 यदा खं स्थापितं तेन तत्राहं स्थितवांस्तदा ।
 यदा म जलधे र्मानं चक्रवत् कृतवान् पुरा ।
 तथा मंस्थापयामास म ऊर्द्धस्थान् वलाहकान् ।
 एवं मग्नित्पतीनाञ्च प्रस्रवान् संवबन्ध मः ।
 उन्नहितुं न शक्नोति यां मीमां जलधे जलं ।
 अस्थापयत् मतां मीमां मूलप्रास्थापयत् त्तिः ।
 तदा तस्य ममीपेऽहं कर्म कुर्वन् ममास्थितः ।
 आममानन्दितस्तस्य प्रत्यहं जनयन् मुदं ।
 प्रमोदं कृतवान् पूर्वम् अहं धरणिमण्डले ।
 तथा मनुश्रमन्तानैः महानन्दं चकार च ॥

हे सर्व्व बालकाः यूयं निशामयत मद्बचः ।
 मदीयायां पदव्यां यो ब्रजेद् धन्यः स मानवः ।
 हितापदेशमादाख्यं ज्ञानवान् जायते नरः ।
 किन्तु यूयं न कुर्व्वीध्वमश्रद्धां तत्र जातुचित् ।
 यो जागर्त्ति मम दारे मम वाक्यं शृणोति च ।
 मम दारशिलायां योऽपेक्षते धन्यएव सः ।
 यतो मामेव संप्राप्य परिप्राप्नोति जीवनं ।
 तथैव परमेशस्य सम्प्रगृह्णात्यनुग्रहं ।

यो मां प्रति चरेत् पापं निजपाणान् हिनस्ति मः ।
ये जना मामृतीयन्ते प्रेम कुर्वन्ति ते मृतौ ॥

६ नवमाऽध्यायः ।

१ तत्त्वज्ञानस्योक्तानां ७ उपदेशकथनं १३ अज्ञानमायाः कथनं
फलञ्च ।

निजं निकेतनं विद्या स्वयमेव विनिर्म्ममे ।
तथा तस्य तथा भग्न सत्त्वा अपि मुनिर्भिताः ।
भारयित्वा पशून् स्वीयान् भोज्यमामादयच्च मा ।
ततश्च मिश्रयामास मा मम्यग् गोस्तनीरमं ।
तथा निमन्त्रणं कर्त्तुं निजदामीः प्रहित्य मा ।
उच्चस्थाने नगर्द्धाः मा प्रैक्षिंरतत् प्रभाषते ।
प्रत्रागच्छन्तु ते लोका ये केचिज् ज्ञानवर्जिताः ।
मेभ्य एतां कथां वच्मि निर्वोधा ये च केचन ।
तमागच्छत यूयं मे भोज्यं भूञ्जीध्वमेव च ।
तथा प्रमादितस्त्रेभ्यं पिवेत गोस्तनीरमं ।
विदाया ज्ञानमङ्गञ्च जीवनं परिरक्षत ।
।था ज्ञानस्य मार्गेण यूयं गच्छत सर्वदा ॥

नज्जां भगव प्राप्नुयान् निन्दकं भर्तृमयेत यः ।
र्जनां भर्तृस्यते येन दुश्चिह्नं तेन प्राप्यते ।
।तस्त्वं निन्दकं नैव भर्तृमयेथाः कदाचन ।
॥ चेत् म निन्दको लोक कृतीयां ते करिष्यति ।

- ६ ज्ञानिनं भर्तृमयस्त्वं त्वं तेन स त्वयि प्रेक्ष्यते ।
 सल्लोके शिञ्चिते तस्य ज्ञानवृद्धिर्भविष्यति ।
- १० ज्ञानस्थारम्भकं तत् स्याद् यद्भयं परमेश्वरात् ।
 एवं धर्मस्य यज्ज्ञानं तज्ज्ञानं परमं मतम् ।
- ११ यतस्तवायुषो वृद्धिर्भवेत्तत्रैव भविष्यति ।
 तवायुर्वत्सराणाञ्च परिवृद्धिर्भविष्यति ।
- १२ प्राप्ते मतिं त्वया ज्ञाने स्वयं तदपलभ्यसे ।
 निन्दिते च त्वया तस्मिन् भोक्तृसे स्वयमेव तत् ।
- १३ अज्ञाना या भवेद् योषित् सा स्यात् कलहकारिणी ।
 बुद्धिहीना च या नारी सा विवेकविवर्जिता ।
- १४ स्वकीयभवनद्वारे विस्तार्यासनमेव सा ।
 प्रोक्षस्थाने नगर्याः सा स्वामने सूपविश्व च ।
- १५ ये पान्था ऋजुमार्गेण कुर्वन्ति गमनं स्वयम् ।
 तानेव पथिकालोकान् समाह्वयेति भाषते ।
- १६ अत्रागच्छन्तु ते लाका ये केचिज् ज्ञानवर्जिताः ।
 तेभ्य एतां कथां वच्मि निर्बोधा ये च केचन ।
- १७ चोरिताम्ना महामिष्टं सुखाद् गुप्तभक्षितम् ।
 किन्तु सन्निष्ठते प्रेतो यत् तदीयनिकेतने ।
- १८ यच्च पातालगम्भीरं प्रयान्ति तन्निमन्त्रिताः ।
 तदेतैर्मानवैर्नैव किञ्चित् प्रविविच्यते ॥

१० दशमोऽध्यायः ।

१ सुखेमेवो नानाविधचितोपदेशाः ।

१ आनन्दजनकः पुत्रो भवति ज्ञानवान् पितुः ।

किन्तु मूर्खसुतो मातुर्भगति क्लेशकारकः ।

२ वित्ते दुष्टतया प्राप्ते फलं किञ्चिन् न विद्यते ।

किन्तु धर्मात् परित्राणं मनुष्याणां प्रजायते ।

३ क्षुधा व्याकुलयेन् नैव धार्मिकान् परमेश्वरः ।

किन्तु पापवतां लाभं करोति स तु निष्फलं ।

४ आलस्यात् कर्मकर्त्ता यः स प्राप्नोति दरिद्रताम् ।

नरथा कर्मकर्त्तारं करोति धनिनं करः ।

५ मञ्चयेद् घोषकाले यः स एव बुद्धिमान् सुतः ।

संचपाजनकः पुत्रो निद्रावान् शस्यकर्त्तने ।

६ आशीर्वाग् धर्मयुक्तानां मदा शिरमि तिष्ठति ।

किन्तु दौरात्यमच्छन्नं तिष्ठेद् वक्त्रं दुःखात्मनाम् ।

७ स्मर्यधार्मिकलोकानां नाम धन्यं प्रजायते ।

किन्तु दुष्टमनुष्याणां नामानि यान्ति लुप्तताम् ।

८ निदेशं परिगृह्णाति ज्ञानवानेव मानवः ।

किन्त्वज्ञानश्च वाचालो मानवः पतितो भवेत् ।

९ यो जनः सरलं गन्ता निर्भयं स प्रगच्छति ।

वक्रगामो भवेद् यस्तु स मनुष्यः प्रशिक्ष्यते ।

१० इङ्गितयति नेत्राभ्यां यः स दुःखानि यच्छति ।

किन्त्वज्ञानस्य वाचालो मानुषः पतितो भवेत् ।

११ वक्त्रं धार्मिकलोकाणां भवेज् जीवनप्रसवः ।

किन्तु दौर्गत्यमच्छन्नं तिष्ठेत् पापवतां मुखं ।

१२ उपस्थापयति द्वेषो यः सर्वं विरोधकं ।

किन्तु यत् प्रेम सर्व्वाणि पापान्याच्छादयेद्वि तत् ।

१३ ज्ञानवान् मानवो यः स्यात् ज्ञानं तिष्ठति तन्मुखे ।

किन्तु बालिशपृष्ठाय दण्डेव विराजते ।

१४ यो ज्ञानवान् मनुष्यः स ज्ञानं मच्चिनुयात् सदा ।

किन्त्वज्ञानस्य वक्त्रेण विनाशः परिजन्यते ।

१५ भवेद् वित्तवतां वित्तं स्वकीयगाढपत्तनम् ।

दुर्गतानां मनुष्याणां दारिद्र्यं स्याद् विनाशकम् ।

१६ धार्मिकानां य आचारतत् ग्याजीवनकारणम् ।

किन्तु पापवतां सम्यद् भवेत् कलुषकारणम् ।

१७ हितोपदेशमन्ता यः स याति जीवने पथि ।

किन्तु स मानवो भ्रान्तो भर्तृमनं यो न मन्यते ।

१८ द्वेष आच्छाद्यते येन निध्यावादी स मानुषः ।

यः करोत्यपवादं स उच्यते बालिशो जनः ।

१९ उक्तेषु बल्लवाक्तेषु पापाभावो न विद्यते ।

अतः स बुद्धिमान् लोको यो जिजोसु निर्गतयेत् ।

२० जिज्ञा धार्मिकलोकानां भवेन् निर्मलरूपवत् ।

किन्तु पातकिलोकानाम् अल्पमूल्यं मनो भवेत् ।

२१ जिह्वा धार्मिकलोकानाम् अनेकान् परिभोजयेत् ।

किन्तु पातकिनो लोका ज्ञानाभावात् त्यजन्यशून्यः ।

२२ आशी र्या परमेशीया मा कुर्व्याद् धनिनं नरं ।

स तेन सह नो दुःखमुपस्थापयति क्वचित् ॥

२३ अज्ञानो मानुषो यः स दुष्कर्माणिभिनन्दति ।

विद्या भवति तस्यैव यो नरो बुद्धिमान् भवेत् ।

२४ यस्माद् बिभेति पापात्मा घटते तत्तु तम्प्रति ।

किन्तु धर्मवतां पुंसां निष्ठान् भोगान् भिजायते ।

२५ झञ्झानिलो यथा याति तथा पाप्यपि गच्छति ।

किन्तु धर्मवतां पुंसां कुशमूलं चिरन्तनम् ।

२६ यथैवास्त्ररसो दन्ते यथा धूमश्च नेत्रयोः ।

तथालसजनः स्वस्य प्रेरकाय प्रजायते ।

२७ परेशात् साध्वसं यत् स्यात् तदेवागुः प्रवर्द्धयेत् ।

किन्तु पापिमनुष्याणां वर्धं न्यूनं करिष्यते ।

२८ धार्मिकानां मनुष्याणाम् अपेक्षानन्ददायिका ।

किन्तु पापिमनुष्याणां प्रत्याशा क्षयमाप्नुयात् ।

२९ यः पन्थाः परमेशस्य साधूनां दुर्गमेव तत् ।

किन्तु दुष्कर्मीलोकानां विनाश उपजायते ।

३० धार्मिको मानवो नैव कदापि विचलियति ।

किन्तु पापिमनुष्या ये देशे वस्यन्ति नैव ते ।

३१ धार्मिकलोकवक्त्रेभ्यो ज्ञानमेव प्रजायते ।

किन्तु सा क्रियते या स्याद् रमना वक्रवादिनो ।
 ३२ कृतापकारमन्तरो भवन्ति धार्मिकाधराः ।
 किन्तु वक्रकथां वक्ति वदनं पापिनां नृणाम् ॥

११ एकादशोऽध्यायः ।

१ नानापदेशकथनम् ।

- १ अन्याय्या या तुला लोके सा घृष्टा परमेशितुः ।
 परिमाणन्तु यन्न्याय्यं स तत्र परितुष्यति ।
- २ अहङ्कारे ममायाति ममायाति त्रपापि च ।
 किन्तु ज्ञानं ममाप्नोति मानवा नममानसः ।
- ३ तेषां मार्गम् ऋजुं कुर्याद् सुकृतं साधुचेतसाम् ।
 किन्तु पापी जनः स्वीये कलुषे पतितो भवेत् ।
- ४ क्रोधस्य दिवमे वित्तं निष्फलं संप्रजायते ।
 किन्तु मृत्युमकाशाच्च धर्म्मा रक्षति धार्मिकम् ।
- ५ करोति साधुता साधोः पदवीं सरलां सदा ।
 किन्तु दुष्टजनस्तस्य दुष्टत्वेन निपात्यते ।
- ६ धर्म्माः सरललोकानां समुद्धरति तान् सदा ।
 किन्तु स्वकीयलोभेन भ्रियन्ते लङ्घिताज्ञकाः ।
- ७ प्रत्याशा भ्रियते तस्य मृते पापिनि मानुषे ।
 एवं विनाशमाप्नोति प्रत्याशा बलिनां नृणाम् ।
- ८ धार्मिको मानवा यः स्यात् स दुःखादुद्धृतो भवेत् ।
 किन्तु तस्य स्थले पापी जनः समुपतिष्ठति ।

६ स्वास्यदोषान्निजं बन्धुं काल्पनिको विनाशयेत् ।

किन्तु धार्मिकलोकस्तं ज्ञानेनैव समुद्धरेत् ।

१० धार्मिकानां शुभे जात आनन्दो जायते पुरे ।

किन्तु पातकिलोकानां विनाशे स्याज्जयध्वनिः ।

११ आशीर्वाक्याद् ऋजूनान्तु नगरस्थान्ति भवेत् ।

किन्तु पापिजनस्यास्यात् तदधःपतनं भवेत् ।

१२ तुच्छीकरोति निर्वोधः स्वकीयमपि बान्धवम् ।

किन्तु प्रज्ञाविशिष्टो यः स मैत्रीभूय तिष्ठति

१३ पराधिकारचर्ची यो भ्रमन् गुप्तं व्यनक्ति सः ।

किन्तु विश्वास्यलोको यो गोपायति वचांमि सः ।

१४ मन्त्रणरहितस्यानि मानवः पतितो भवेत्

किन्तु मन्त्रिवद्भवेन लोकानां रक्षणं भवेत् ।

१५ लग्नलोकाऽज्ञातलोकस्य यः स क्लेशं समाप्नुयात् ।

प्रतिभूत्वघृणावान् यः स विपद्ग्रहितो भवेत् ।

१६ स्वापतेयानि रक्ष्यन्ते पुंसा बलवता यथा ।

तथैव सुन्दरी नारी सम्मानं परिरक्षति ।

१७ मङ्गलं स्वीयप्राणानां करोति हृपया युतः ।

किन्तु देहस्य दुःखानि घटयेन् निर्दयो नरः ।

१८ स करोति वृथा कर्म यः स्यात् कलुषवान् नरः ।

किन्तु मत्तं फलं तस्य यो धर्मवीजवापकः ।

१९ धर्मेण जीवनं यद्वन् मानवैः परिलभ्यते ।

तदत् कुकर्मणा लोकैर्मरणं प्रतिजिभ्यते

२० स परेशघृणापात्रं यः स्यात् कुटिलमानसः ।

किन्तु मन्तापकागाः स्युर्ऋजुमार्गेण गामिनः ।

२१ पुरुषानुक्रमं यावत् पापी दण्डान् न मोक्षयेत् ।

किन्तु धार्मिकलोकाणां वंश उद्धारयिष्यते ।

२२ यथा गृहकरनामायां हाटकस्य विभूषणम् ।

अविवेचनयुक्तायां सौन्दर्यञ्च तथा स्त्रियाम् ।

२३ उत्तमं परिवार्वन्ति केवलं धार्मिका नराः ।

किन्तु कापं प्रतीक्षन्ते सदा किल्बिषिणा जनाः ।

२४ मानवाः परिवर्द्धन्ते दानं क्वापि केचन ।

मञ्जित्यान्यायतः केचित् प्राप्नुवन्ति दरिद्रताम् ।

२५ जन्मिनी दानशीला ये परितृप्ता भवन्ति ते ।

पानीयमेवको यः स्यात् स पानोद्यन मिच्यते ।

२६ शस्यं बद्धा निधत्ते यः शपन्ते तं जनं जनाः ।

किन्तु विक्रीयते येनाग्निषः स्युस्तस्य मूर्ध्नि ।

२७ मङ्गलं चेष्टते येनानुग्रहस्तेन प्राप्यते ।

यः परस्य क्षतिं वाञ्छेत् सा क्षतिस्तस्य जायते ।

२८ यो विश्वमिति वित्ते स्वे स जनः पतितो भवेत् ।

स शाखेव प्रफुल्लः स्याद् धर्मवान् यस्तु मानवः ।

२९ क्षिप्रमिति परिवारान् यः मोधिकुर्यात् प्रभञ्जनं ।

अज्ञानो मानुषः कुर्याद् दासतां धिषणावतः ।

३० फलन्त्यस्तुतस्तस्य धार्मिकस्य फलं भवेत् ।

आत्मा मंचायते येन स एव ज्ञानवान् नरः ।

३१ स्वस्वकर्मफलं भूयः धार्मिकैर्दृष्टं कथ्यते ।

तदा कल्पिभिर्दुष्टैः किं नैव परिलभ्यते ॥

१२ द्वादशोऽध्यायः ।

१ प्रीयते सृष्टदेशे यः स ज्ञानेऽपि सुप्रीयते ।

किन्तु स पशुवल्लोको भर्तृमनं यच्छ्रीयते ।

२ परेशः साधुलोकेषु करोति मन्तं कृपायाम् ।

किन्तु कुत्सितसन्धानं करोति दायिणं नरम् ।

३ स्थिरः स्यात् न शक्नोति पापेन कापि मानवः ।

किन्तु धार्मिकलोकात् मूलं तिष्ठेत् सुनिश्चलम् ।

४ नारी गुणवती पत्युः किरीटमदृशी भवेत् ।

किन्तु ह्रीदायिनी योषित् तदस्यां क्लेदवद् भवेत् ।

५ मत्स्या भवति मङ्गल्या नराणां धर्मचारिणाम् ।

किन्तु पातकिनोक्तानां मृषा भवति मन्त्रणा ।

६ पापिवर्गः स्थले गुप्ते हन्तुं वाक्यं प्रभाषते ।

किन्तु भगवच्चिन्तानां जिह्वा तान् परिरुहति ।

७ पतन्त्यधो दरात्मानः स्थिरा स्तिष्ठन्ति नैव ते ।

किन्तु धार्मिकलोकानामचनं वेगं तिष्ठति ।

८ विज्ञानेन स्वकीयेन विख्यातो मानवो भवेत् ।

किन्तु तुच्छीक्रियन्ते ते ये स्युः कुटिलमानसाः ।

६ करोति निजदामत्वं यः साधारणमानुषः ।

स आघाकारिणे लोकाद् भक्ष्यधीनाद् वरो भवेत् ।

१० स्वपशोरपि प्राणेषु करोति धार्मिकः कृपाम् ।

किन्तु पापिमनुष्याणां स्नेहे निष्ठुरतां व्रजेत् ।

११ हस्तिं गच्छति भक्ष्येण भूम्याः कृषकमानुषः ।

यत् कर्म निष्फलं तत्र निर्बोधः सम्प्रवर्त्तते ।

१२ यद् दुर्गं दृष्टलोकानां तत् प्रलुभति पातकी ।

किन्तु धार्मिकलोकानां मूलमनुयादयेत् फलम् ।

१३ स्वकीयाधरदोषेण पातकी पतितो भवेत् ।

किन्तु यो धार्मिको लोकः स दुःखादुद्धृता भवेत् ।

१४ स्ववक्तवाक्यतः सृष्टो मङ्गलेन भवेन् नरः ।

स्वोद्वेगक्रियायाश्च फलं तं प्रति जायते ।

१५ अज्ञानस्य मनुष्यस्य वर्त्म तद् दृष्टितः शुभम् ।

गृह्णाति मन्त्रणां यस्तु स एव ज्ञानवान् नरः ।

१६ क्रोधाऽज्ञानमनुष्यस्य व्यक्तीभवति सत्वरं ।

किन्तु विजजनः स्वोद्वेगं अपमानं प्रगोपयेत् ।

१७ प्रकाशयति धर्मं स यः सत्यं वक्ति मानवः ।

किन्तु प्रवञ्चनामेव मिथ्यामात्रो प्रकाशयेत् ।

१८ वाचालस्य मनुष्यस्य शस्त्राघातममं वचः ।

किन्तु ज्ञानवतो जिज्ञा निरामयममा भवेत् ।

१९ सत्यवादिमनुष्यस्याधरो स्यातां चिरन्तनौ ।

क्षणं संस्थायिनी जिह्वा जनस्यातथ्यभाषिणः ।

१० कुचिन्ताकारिणां चित्ते संतिष्ठति प्रतारणा ।

किन्तु शान्तः परामर्शं यो दद्यात् सोऽभिनन्दति ।

१ धार्मिकस्य मनुष्यस्य विपत् कापि न जायते ।

यो दुष्टोमानव स्तन्तु परियमति दुर्गतिः ।

२ ऋतीयते परेशस्तौ यौ मृषावादकाधरौ ।

किन्तु सत्यक्रियाकारी तस्य मन्तोषकारकः ।

३ परिणामप्रदर्शो यो ज्ञानं संवृणुते स हि ।

किन्त्वज्ञतां प्रकाशन्ते मनांस्यज्ञानिनां नृणाम् ।

४ आधिपत्यं प्रकुर्व्वाते कर्मशीलवतः करौ ।

किन्तु यः शीतको लोकः स ददाति मदा करं ।

५ क्लेशान् मानसिकादेव नतो भवति मानवः ।

किन्तु शान्तिप्रदं वाक्यं तं नरं परिहर्षयेत् ।

६ समीपवामिलोकेषु भवेद् धार्मिक उत्तमः ।

किन्तु पापवतां मार्गः स्यात् तेषां भ्रान्तिकारकः ।

७ अलसो न पचेद् वस्तु स्वहस्तेनापि संधृतम् ।

किन्तु वित्तं महार्घं स्यात् कर्मशीलजनस्य हि ।

८ धर्मस्य पदवीमध्ये जीवनं परिलभ्यते ।

तस्य मध्ये कदाचित्तु मरणं नहि विद्यते ॥

१३ त्रयोदशोऽध्यायः ।

- १ उपदेशं पितुः पुत्रो ज्ञानवान् मंनिशामयेत् ।
किन्तु यो निन्दकः पुत्रो भर्तृसनं न शृणोति सः ।
- २ वदनस्य गुणात् लोक उत्तमं वस्तु भवति ।
किन्तु प्रवञ्चकप्राणा दौरात्यं परिभुञ्जते ।
- ३ यो रक्षति निजं वक्त्रं स प्राणानपि रक्षति ।
यस्तु विस्तारयेदोष्ठौ स मनुष्यो विनश्यति ।
- ४ स इच्छन्नपि नाप्नोति यः स्यादलममानुषः ।
कर्मशीलो मनुष्यो यः स सदानन्दमाप्नुयात् ।
- ५ च्छतीयते मृषावाक्यं धर्मवानेव मानवः ।
किन्तु लज्जापमाने द्वे जनयेत् पातको नरः ।
- ६ धर्ममार्गेण गन्तारं नरं धर्मोऽभिरक्षति ।
किन्तु पातकिनं लोकं पापमेव विनाशयेत् ।
- ७ अकिञ्चनोऽपि कुर्यात् स्वं धनिनं कोऽपि मानवः ।
धनवानपि कुर्यात् स्वं दरिद्रं कोऽपि मानुषः ।
- ८ संरक्षति निजप्राणान् धनेन धनवान् नरः ।
किन्तु दुर्गतलोको न भर्तृसनं परिमन्यते ।
- ९ धार्मिकस्य मनुष्यस्य दीप्तिश्चञ्चलतां व्रजेत् ।
पापयुक्तमनुष्यस्य दीपो निर्व्वानतामियात् ।
- १० विवादो जायते लोके केवलादभिमानतः ।
किन्तु संविद्यते ज्ञानं मन्त्रणाद्यादिणां नृणाम् ।

- १ निमेषादेव वित्तानि क्षीणतामुपयान्ति हि ।
क्रमशः सञ्चयेद् यस्तु तदीयं धनमेधते ।
- २ आशामिद्वेर्विलम्बन्तु मानमाधिममं भवेत् ।
किन्तु वाञ्छितसंप्राप्तिः सुधायुत्तममा भवेत् ।
- ३ अवाप्नोति विनाशं स आज्ञां तुच्छीकरोति यः ।
किन्त्वाज्ञा मान्यते येन तेन शान्तिरवाप्यते ।
- ४ उन्मायान् मृत्युरूपाच्च समुद्धरणकारणम् ।
ज्ञानवतां व्यवस्था स्यात् पीयूषप्रस्रवोपमा ।
- ५ अनुग्रहमवाप्नोति सुबोध एव मानवः ।
किन्तु प्रवञ्चकानां हि पदवी कठिना भवेत् ।
- ६ कर्माणि कुरुते विद्वान् विविच्य मकलो नरः ।
किन्तु प्रकाशयेत् मूर्खो लोकः स्वकीयमूर्खताम् ।
- ७ स एव दुष्टदूतः स्याद् विपद्ग्रस्तं करोति यः ।
यो दूतः सत्यवादी स आरोग्येन समो भवेत् ।
- ८ तुच्छयेदुपदेशं यो दरिद्राति च लज्जते ।
किन्तु भर्तृमनमन्ता यः स प्राप्नोति समादरम् ।
- ९ आशायाः परिपूर्णत्वं मनोमिष्टत्वबोधकम् ।
किन्तु दीपं परित्यक्तुम् अज्ञस्त्व जायते घृणा ।
- १० मानवो ज्ञानिनां मङ्गात् ज्ञानवानेव जायते ।
किन्तु वैधेयबन्धुः सन् विनाशमुपगच्छति ।
- ११ आपत् पातकिलोकानां पश्चात् पश्चात् प्रगच्छति ।

किन्तु धार्मिकलोकेभ्यो मङ्गलं परिदीयते ।

२२ साधु लौकः सुतादिभ्यः स्वाधिकारं प्रयच्छति ।

धनं धार्मिकलोकेभ्यः पापिभिः सञ्चितं भवेत् ।

२३ दरिद्रकर्षणादेव बज्रं शस्त्रं प्रजायते ।

किन्तु कस्यापि तद्भानि विचाराभावतो भवेत् ।

२४ न्याय्यं दण्डं न कुर्याद् यः स पुत्रं समृतोयते ।

किन्तु यः प्रीयते पुत्रे सोऽविलम्बं प्रशास्ति तम् ।

२५ धार्मिकास्तृप्तिपर्यन्तं प्रत्यहं परिभुञ्जते ।

किन्तु पापिमनुष्याणाम् उदरे तिष्ठति क्षुधा ।

१४ चतुर्दशोऽध्यायः ।

१ नारी ज्ञानवती या सा निर्भाति सदनं निजम् ।

किन्त्वज्ञाना भवेद् या सा स्वहस्ताभ्यां भनक्ति तत् ।

२ य आचरति सारल्यं परमेशाद् बिभेति सः ।

किन्तु तुच्छं प्रकुर्यात् तं यो विमार्गेण गच्छति ।

३ अज्ञानिनामहङ्काराद् दण्डस्तिष्ठति तन्मुखे ।

किन्तु ज्ञानवतामोष्ठौ स्वानेव परिरक्षतः ।

४ गवामभावतो गोष्ठं तिष्ठत्येव परिष्कृतम् ।

किन्तु गवां बलाद् भूरिधनवृद्धिः प्रजायते ।

५ यः साक्षी सत्यवादी स्यात् सोऽतथ्यं कथयेन् नहि ।

किन्तु योऽतथ्यवादी स्यात् सोऽतथ्यं कथयेद् भुवं ।

६ चेष्टमानोऽपि नाप्नोति ज्ञानं निन्दकमानवः ।

किन्तु ये बुद्धिमन्तस्ते सुतरां प्राप्नुवन्ति तत् ।
 ज्ञानयुक्ताधरे यस्य लोकस्य नैव पश्यामि ।
 यश्चाज्ञानस्तथैव समीपाद् याहि दूरतः ।
 ज्ञानेन बुद्धिमाणाः स्वकीयं वर्त्म बुध्यते ।
 किन्त्वज्ञानतयाज्ञाना जनाः स्वान् भ्रमयन्ति च ।
 पापेन सह कुर्वन्ति कुतुकं पापिना जनाः ।
 किन्तु धार्मिकलोकानां मध्ये तिष्ठत्यनुग्रहः ।
 अन्तःकरणमात्मोयं तिक्रलं परिवुध्यते ।
 अन्यैः कैश्चित् सुखं तस्य भोक्तुं नैव प्रशक्यते ।
 पापयुक्तमनुष्ठानं भवनं परिगच्छति ।
 धार्मिकानां मनुष्ठानं श्रीमद् भवति मन्दिरं ।
 कोपि मार्गो मनुष्येण शोभनः परिवुध्यते ।
 किन्तु तस्यैव जायेत चरमे मरणायनम् ।
 कदाचिद्दुर्घकालेपि मनोदुःखं प्रजायते ।
 तस्यानन्दस्य शेषे हि विषण्णत्वं प्रजायते ।
 चित्ते विपश्यगः पूर्णः स्वीयाचारफलैर्भवेत् ।
 किन्तु स्वस्माद् भवेत् ह्यः साधुरेव हि मानवः ।
 अविज्ञो मानवो यः स सर्वत्राक्षेपु प्रत्ययी ।
 किन्तु विज्ञजनः स्वीयम् आचारं संविचारयेत् ।
 ज्ञानिलोको भयं कृत्वा पातकाद् विमुखो भवेत् ।
 किन्त्वज्ञानोऽभिमानी स्वान् निर्भयश्च प्रजायते ।

१७ अज्ञानकर्म कुर्यात् स योऽकस्मात् परिकुप्यति ।

क्षतीयाभाजनं स स्याद् यः करोति कुमन्त्रणम् ।

१८ अज्ञानत्वमविज्ञो यः स अधिकारं समाप्नुयात् ।

किन्तु विज्ञो भवेज् ज्ञानकिरीटेन विभूषितः ।

१९ निर्दोषस्य समीपे तु नम्रीभवति दोषवान् ।

किल्बिषी धार्मिकद्वारि नम्रीभवति मानुषः ।

२० यो दारिद्र्ययुतो लोकः स्वबन्धारपि मोऽप्रियः ।

किन्तु वित्तविशिष्टस्य भवन्ति बह्वबन्धवः ।

२१ तुच्छो करोति मित्रं यः कलुषाणि करोति सः ।

दरिद्रान् दयते यस्तु कुशलं तस्य जायते ।

२२ ते किं भ्रान्ता न ये लोका रचयन्ति प्रवञ्चनम् ।

तेषां दया च सत्यत्वं ये जना मन्त्रयन्ति सत् ।

२३ सर्वविधश्रमाणाञ्च फलं हि परिविद्यते ।

किन्तु वाचालतायां वै दारिद्र्यं परिविद्यते ।

२४ सज्जनानां मनुष्याणां वित्तं मुकुटमुच्यते ।

किन्तु बालिग्नलोकानां बालिशत्वेऽधिकारिता ।

२५ सत्यभाषी तु यः साक्षी निजप्राणान् स रक्षति ।

किन्तु साक्षी मृषाभाषी प्रव्रवीति मृषावचः ।

२६ साहसा जायते तेषां ये बिभ्यति परेश्वरात् ।

स आश्रये भवेत् तेषां तत्सन्तानगणस्य च ।

२७ यो मृत्युरूप उन्माद्य स्तस्मात्तरणकारणं ।

परेश्वराद् भयं यत् स्यात् तद्धि जीवनप्रसवः ।
 प्रजानां सति बाहुल्ये सम्मानं भूपते भवेत् ।
 किन्तु राज्ञः प्रजाभावे हानिरेवाभिजायते ।
 यस्तु क्रोधे भवेद् धीरो महाज्ञानी स मानवः ।
 किन्तु यश्चञ्चलः कोपे मोक्षानित्यं प्रकाशयेत् ।
 स्वस्थं मनः शरीरस्य जीवनेन समं भवेत् ।
 किन्त्वोर्था तु मनुष्याणामस्थिकेदममा भवेत् ।
 उपद्रावी दग्धस्य तत्प्रहारं न मन्यते ।
 किन्तु यो दयते दीनं तत्सम्मानं करोति सः ।
 दूरोभवति पापेन निजिन पातकी नरः ।
 केन्त्वस्ति धर्मिणाकस्य प्रत्याशा मरणेऽपि च ।
 णां ज्ञानवतां विद्या हृदये परितिष्ठति ।
 केन्त्वज्ञानमनुष्याणां मध्ये गर्वः प्रकाशते ।
 र्क्षी मानुषजातीनां प्रकरोति सुगौरवम् ।
 केन्त्वधर्मी मनुष्याणाम् अपमानकरो भवेत् ।
 प्रीतिं बुद्धिमान् भृत्याऽनुग्रहं पृथिवोपतेः ।
 तन्तु लज्जाप्रदस्तस्य कोपस्य भाजनं भवेत्॥

१५ पञ्चदशोऽध्यायः ।

उत्तरं कोमलं नृणां क्रोधसंवारकं भवेत् ।
 तन्तु यत् कठिनं वाक्यं तत् क्रोधजनकं भवेत् ।
 मतो रसना ज्ञानम् उत्तमं संप्रकाशयेत् ।

- किन्त्वज्ञानस्य यद्वक्तं तदज्ञानं समुद्भिरेत् ।
 १ लोचने परमेशीये स्थाने मय्यत्र तिष्ठतः ।
 अधमान् उत्तमांश्चैव मनुष्यान् ते प्रपश्यतः ।
 २ समा पीयूषवृक्षेण जिह्वा मेलनकारिणी ।
 विनाशिका यथा झञ्झा तथा जिह्वा विरोधिनी ।
 ३ उपदेशं पितुस्तुच्छं करोत्यज्ञानमानवः ।
 किन्तु स बुद्धिमान् लोको भर्तृमनं येन मन्यते ।
 ४ बद्धवित्तानि तिष्ठन्ति धार्मिकस्य निकेतने ।
 किन्तु पापिनृणां क्लेशः सम्पत्तौ परितिष्ठति ।
 ५ अधरैर्ज्ञानिलोकानां ज्ञानमेव प्रकाशयते ।
 किन्त्वन्तःकरणं नित्यमज्ञस्य चञ्चलं भवेत् ।
 ६ पापिनां बलिदानानि परमेश च्तोयते ।
 किन्तु सन्तोषिका तस्य प्रार्थना सरलात्मनाम् ।
 ७ पन्थानं पापिलोकानां परमेश च्तोयते ।
 किन्तु धर्मानुरक्तिर्यस्मिन् प्रेम करोति सः ।
 ८ भविता दुःखदा शास्ति नरं विपथगं प्रति ।
 मरिष्यति मनुष्यः स भर्तृमनं य च्तोयते ।
 ९ नरकं परलोकस्य चेदीशगोचरीभवेत् ।
 तर्हि किं मरुतूनां मनो न गोचरीभवेत् ।
 १० निन्दकः प्रीयते नैव नरे भर्तृमनकारिणि ।
 तथा ज्ञानिजनैः सार्द्धं न करोति गमागमौ ।

प्रफुल्लं वदनं कुर्यात् आनन्दसहितं मनः ।
 किन्तु मानसदुःखात् स्याद् आत्मनः प्रविषण्णता ।
 यो बुद्धिमान् नरस्तस्य मनो ज्ञानं गवेषयेत् ।
 अज्ञानिनां नृणामास्यैरज्ञता परिभुज्यते ।
 जायते दुःखिलोकानां दुःखदं सकलं दिनम् ।
 किन्तु हृष्टं मनो नित्यं भोज्येन सदृशं भवेत् ।
 स्वापतेयात् प्रभूताच्च चिन्तया सहितादपि ।
 ईश्वराद् यद् भयं तेन युक्तमन्यं धनं वरम् ।
 न वरं यत्र विदेषः पुष्टगोरपि भोजनं ।
 विद्यते यत्र संप्रीतिर्वरं शाकस्य भोजनं ।
 अमर्षेण समायुक्तो विरोधं जनयेन् नरः ।
 क्रोधे धीरो मनुष्यस्तु विरोधशान्तिकारकः ।
 पन्था अलमलोकस्य कण्टकावृतमार्गवत् ।
 किन्तु धार्मिकलोकस्य पन्था राजपथोपमः ।
 ज्ञानवानेव पुत्रः स्यात् पितुरानन्दकारकः ।
 किन्तु तुच्छो करोति स्वां जननीमज्ञ आत्मजः ।
 अज्ञानत्वे महानन्दं करोति मूढमानवः ।
 सृजुमार्गेण संयाति श्रेमुषीसहितो नरः ।
 सन्नमन्वणामृते नैव कल्पना परिमिद्वति ।
 किन्त्वमात्यैरनेकैः सा सुमम्यन्ना प्रजायते ।
 आनन्दं लभते मर्त्यः स्वकोयवदनोत्तरात् ।

- काले ममुचिने कोदृग् उत्तमं योग्यमुत्तरम् ।
 २४ धिषणायुक्लोकानां जीवनाध्वापरिस्थितः
 अधः स्थिताय संयान्ति नरकाय न ते जनाः ।
 २५ गेहं गर्ववतां नृणां नाग्रयेत् परमेश्वरः ।
 किन्तु मीमा स्थिरा तेन विधवानां निधोयते ।
 २६ दृष्टस्य कल्पना तस्य मन्त्रिधौ स्याद् घृणास्पदं ।
 किन्तु गुड्डा कथा तस्य ममोपे स्यान् मनोहरा ।
 २७ स्वकीयपरिवारांश्च क्रिञ्चाति लोभिमानवः ।
 किन्तु जीवति लोकः स उत्कोचं य ऋतीयते ।
 २८ चिन्तयेदुत्तरं दातुं धार्मिकलोकमानसम् ।
 किन्तु पातकिन्लोकस्य दृष्टवाक्यं निसारयेत् ।
 २९ विदूरे पापिलोकेभ्यः संतिष्ठेत् परमेश्वरः ।
 किन्तु धार्मिकलोकानां प्रार्थनां प्रष्टुणोति सः ।
 ३० या स्यान्नोचनयोर्द्विभिः मानन्दयति मानसम् ।
 सुसंवादे मनुष्याणामस्थीनि परिपुष्यति ।
 ३१ कर्णाभ्यां श्रूयते याभ्यां भर्तृमनं जीवनप्रदम् ।
 तावेव ज्ञानिनीकानां मध्यस्थाने सुतिष्ठतः ।
 ३२ यः श्रास्ति नैव गृह्णाति प्राणंस्तुच्छान् करोति सः ।
 किन्तु बुद्धिं स आप्नोति भर्तृमनं संगृह्णाति यः ।
 ३३ ज्ञानोपदेशकं तस्यात् यद् भयं परमेश्वरात् ।
 एवमुन्नतितः पूर्वं नक्षता जायते नृणाम् ॥

१६ षोडशोऽध्यायः ।

- १ मानसं यन् मनुष्याणां तद् भवेत् परमेश्वरात् ।
उत्तरं यद् रमज्ञायास्तच्च स्यात् परमेश्वरात् ।
- २ सर्वे मार्गा मनुष्याणां स्वस्वदृष्टौ परिष्कृताः ।
किन्त्वात्मनः परेशोहि करोति सुपरीक्षणम् ।
- ३ त्वं स्वकीयानि कार्याणि परमेशे समर्पय ।
तेनैव त्वदभिप्रायः स्वयं मिदो भविष्यति ।
- ४ स्वाभिप्रायप्रसिद्ध्यर्थं परेशः सृष्टवान् जगत् ।
सुतरां पापिनो लोकान् दुर्दृशार्थं समर्ज सः ।
- ५ च्छतीयते परेशस्य मानसं पापिनं जनम् ।
केनापि च प्रकारेण न स दण्डाद् विमोक्ष्यते ।
- ६ दयायाः सत्यतायाश्च पापस्य मोचनं भवेत् ।
त्यजन्ति कुकियां लोकाः परमेश्वरमाध्वमात् ।
- ७ नृणां गतिः परेशस्य यदि स्यात् तोषकारिणी ।
तदा तस्य रिपून् तेन मह ममेलयेत् स हि ।
- ८ अन्यायमहितं वित्तं प्रभृतञ्च वरं न हि ।
यद्धनं धर्मसंयुक्तं तदल्पञ्च वरं भवेत् ।
- ९ मनुष्यस्य मनः स्वीयं पन्थानं परिचिन्तयेत् ।
किन्तु निरूपयत्येव तद्गतिं परमेश्वरः ।
- १० दिव्या वाणो मदा तिष्ठेदोष्ठयोः पृथिवीपतेः
विचारसमये तस्य वक्त्रे भ्रान्ति र्न जायते ।

- ११ न्यायं मानं तुला चैव परमेश्वरनिर्मितम् ।
यानि संपुटकस्थानि मानानि तत्त्वतानि हि ।
- १२ मिहामनं स्थिरं तिष्ठेद् यतो धर्मेण कर्मणा ।
दुष्कर्माणि ततो राज्ञां घृणार्हानि भवन्ति हि ।
- १३ राजानः परितुष्यन्ति धर्मयुक्ताधरैर्नृणाम् ।
सत्यं वदन्ति ये लोकाः प्रीतिं कुर्वन्ति तेषु ते ।
- १४ सदृशो मृगुदूतेन स्यात् क्रोधः पृथिवोपतेः ।
किन्तु ज्ञानवता पुंसां तस्य शान्तिं विधीयते ।
- १५ जीवनं जायते नृणां भूपते मुखदीप्तिः ।
सतोयाः शारदा मेघा इव स्यात् तदनुग्रहः ।
- १६ ज्ञानलाभः सुवर्णस्य लाभात् कीदृश उत्तमः ।
धीलाभो रूप्यलाभाच्च श्रेष्ठो भवति कीदृशः ।
- १७ ऋजूनां कुक्रियात्यागो राजमार्गः प्रकीर्तितः ।
स्वगतिं पालयेद् यः सः स्वीयान् प्राणान् प्ररक्षति ।
- १८ नाशात् पूर्वमहङ्कारो मनुष्याणां प्रजायते ।
गर्वश्च पतनात् पूर्वं मनुष्याणां प्रजायते ।
- १९ अहङ्कारिजनैः सार्द्धं लोठितद्रव्यभागतः ।
सृजुभिर्मानवैः सार्द्धं संनम्रीभवनं वरम् ।
- २० क्रियायां पटुलोकेन मङ्गलं समवाप्यते ।
यो विश्वमेत् परेशो स धन्यो भवति मानवः ।
- २१ बुद्धिमानिति विख्यातो जायते ज्ञानवान् नरः ।

- ज्ञानवृद्धिञ्च कुर्वन्ति तदीयमधुराधरौ ।
 २ भवेज् ज्ञानवतो ज्ञानं जीवनप्रसवोपमम् ।
 किन्त्वज्ञानत्वमात्रं स्याद् अज्ञानामुपदेशनम् ।
 ३ हृदयं ज्ञानिनः स्वीयं वदनं परिशिलयेत् ।
 तदीयाधरविद्याञ्च बर्द्धयेदुत्तरोत्तरम् ।
 ४ मधुचक्रममं मिष्टं मनोहरवचो भवेत् ।
 तदेव कीकमानां हि यथा मज्जा तथा भवेत् ।
 ५ कोपि मार्गो मनुष्यस्य दृष्ट्या सम्यक् प्रबुध्यते ।
 किन्तु तस्य मनुष्यस्य चरमे मरणं भवेत् ।
 ६ कर्मकारी नरः स्वार्थं प्रकरोति परिश्रमम् ।
 यत स्तदीयवक्त्रेन क्रियते तस्य प्रार्थनम् ।
 ७ खनिन्वा मानवो दुष्ट उत्थापयति कुक्रियाम् ।
 तिष्ठन्ति ज्वलदङ्गारा स्तदीयाधरयुग्मके ।
 ८ विमार्गगो मनुष्याणां विरोधजनको भवेत् ।
 विभेदयति मित्राणि परोवादकरो नरः ।
 ९ स्वमित्रस्य नरः क्रोधी भ्रान्तिभंजनको भवेत् ।
 तथा स एव स्वं मित्रं कुत्सितां पदवीं नयेत् ।
 १० कर्तुं कुत्सितचिन्तां स निमीलयति चक्षुषी ।
 चालयित्वाधरौ स्वीयौ सम्पादयति कुक्रियां ।
 ११ पलिता यस्य ये केशास्तिष्ठतो धर्मवर्त्मनि ।
 तएव तस्य लोकस्य सुशोभन्ते किरीटवत् ।

३२ धीरो भवति यः क्रोधे बलिनोपि स उत्तमः ।

यो जेता निजचित्तस्य परजेतुः स उत्तमः ।

३३ भाजनेषु मनुष्येण गुटिका विनिपात्यते ।

तन्निरूपणकार्यन्तु केवलस्य परेशितुः ॥

१७ मत्प्रदेशोऽध्यायः ।

१ विरोधयुक्तभोज्यस्य परिपूर्णाद् गृह्यादपि ।

शुष्कः शान्त्या समायुक्तो ग्रामैकोपि वरो भवेत् ।

२ पुत्रं लज्जाप्रदं भृत्यः प्रभविव्यति बुद्धिमान् ।

अवाप्त्यर्थाधिकांशं भ्रातृभिः सहितः सहि ।

३ मूषा परीक्षते रूप्य हसन्ती छाटकं तथा ।

किन्तु यः परमेशः स मानमं सुपरीक्षते ।

४ मृषा गद्योद्यमं ह्यानि श्रूयन्ते पापिभिर्नरैः ।

मृषावाग्दृष्टजिह्वाया वाचि चित्तञ्च धीयते ।

५ दोनं परिहृमेद् यस्तु तत्स्रष्टारं स निन्दति ।

यः परापदि नन्देत स न दण्डाद् विमुच्यते ।

६ पौत्रादि वृद्धलोकस्य किरीटमदृशे भवेत् ।

तथा बालकलोकानां पितरो गौरवं भवेत् ।

७ यथा मूर्खमुखे वाक्यं विदुषां नैव शोभते ।

मिथ्यावाद्यधरौ राज्ञस्तथा शोभां न गच्छतः ।

८ दानं ग्राहकलोकेन मणिवत् परिदृश्यते ।

तद् यत्र याति तत्रैव सकलं सफलं भवेत् ।

- ६ दोषमाच्छादयेद् यस्तु म नरः प्रेम चैष्टे ।
 कथयेत् श्रुतवाक्यं यः स तु मित्राणि भेदयेत् ।
- १० लगति ज्ञानवत्पुंसि यथैकमपि भर्तृमनं ।
 अजे जने प्रहाराणां शतञ्च न तथा लगेत् ।
- ११ आज्ञालङ्घनलक्ष्मिकोऽगुभं विन्दति केवलं ।
 तद्विरुद्धं कठोरस्तु दूतः संप्रेषितो भवेत् ।
- १२ हतवत्सस्य भल्लस्य साक्षात्कारो वरं भवेत् ।
 न त्वज्ञाननिमग्नस्य साक्षात्कारो भवेद् वरं ।
- १३ प्राप्नोपकारको मर्त्याप्यपकारं करोति यः ।
 तदीयं भवनं कापि नापकारः परित्यजत् ।
- १४ यथाम्बुगग्निनिर्यानं विवादारम्भनं तथा ।
 अतः क्रोधजनः पृथ्वीं विवादं संपरित्यज ।
- १५ दृषयेत् पापिनं नो यो धार्मिकं यश्च दृषयेत् ।
 एतावुभौ नरो लोके परमेश्च स्तुतीयते ।
- १६ ज्ञानं प्राप्तुं करोऽज्ञस्य सन्निष्ठति धनं कुतः ।
 यत्कारणात् न तस्यात्र मानसं परिविद्यते ।
- १७ करोति सर्व्वदा प्रेम यो बन्धुमानवो भवेत् ।
 उपकर्तुं विपत्काले भ्राता च जायते भ्रुवं ।
- १८ बुद्धिहीनो नरो यः स करो तालीं ददाति च ।
 निजबन्धोः समलं स परस्य प्रतिभु भवेत् ।
- १९ विरोधे प्रीयते यः सोऽपराधेऽपि च प्रीयते ।

- करोत्युच्चं निजं द्वारं यः स नाशाय चेष्टते ।
 २० यन्मनो विषयं गच्छेत् सौभाग्यं तेन नापते ।
 यस्य जिह्वा वदेद् वक्रं स एवापदि संपतेत् ।
 २१ यो मूर्खं जनयेत् पुत्रं स्वदुःखं तेन जन्यते ।
 एवमज्ञानपुत्रस्य पिता नैवाभिनन्दति ।
 २२ यथौषधं तथा स्वस्थं करोत्युल्लामयुञ्जनः ।
 किन्तु भग्नं मनः कुर्यात् शुष्कं यावच्च कीकसं ।
 २३ वक्रं कर्तुं विचारस्य मार्गं पातकिमानुषः ।
 उत्काचं प्रतिगृह्णाति जनस्य कटिदेशतः ।
 २४ प्रज्ञावतो मनुष्यस्य विद्या तिष्ठति समुत्तरे ।
 किन्तु मूर्खस्य संदृष्टिः पृथिव्यन्तं प्रगच्छति ।
 २५ मूर्खपुत्रः स्वतातस्य मनस्तापकरो भवेत् ।
 तथा स्त्रीयजनन्याः स दुःखस्य जनको भवेत् ।
 २६ धार्मिकस्य मनुष्यस्य दण्डनं नोचितं भवेत् ।
 न्यायं प्राप्तुं प्रहारश्च भूपतीनां न शोभनः ।
 २७ योऽधिकां न वदेद् वाणीं स एव ज्ञानवान् नरः ।
 विद्यते स्थिर आत्मा च जनस्य धिषणावतः ।
 २८ मूर्खोऽपि ज्ञानवांस्तावद् यावद् किञ्चिन् न भाषते ।
 अधरौ मुद्रितौ कुर्याद् यः स धीमान् प्रगण्यते ॥

१८ अष्टादशोऽध्यायः ।

- १ प्रचेष्टे स्वीयेष्टं विभिवोभूय मानवः ।
मर्त्यस्या अपि विद्याया अभ्यासं च प्रवर्त्तते ।
- २ वैधेयो मनुजो यः स ज्ञानेन नहि तुष्यति ।
द्यातयितुं मनोवाक्यं स नरः पशितुष्यति ।
- ३ अवज्ञापि समायाति पापिलोके ममागतं ।
अपमानेन मारुर्द्धं हि निन्दनञ्च प्रजायते ।
- ४ आस्यवाणो मनुष्यस्य गम्भीरतायराशिवत् ।
यथा प्रस्रवणे वाही विद्यापि जायते तथा ।
- ५ विचारे धार्मिकं लोकं मस्पृकस्तु पराजितं ।
प्लुतातो न कर्त्तव्यः किन्विप्रकाशिणं नृणाम् ।
- ६ प्रवर्त्तयत श्रोत्रौ तम् अज्ञानस्य विगोधकं ।
प्रहर्त्तुमादिशत्येव तदीयं वदनं हठात् ।
- ७ अज्ञानस्य मुखं स्वस्य विनाशजनकं भवेत् ।
निजात्मन स्तदीयोष्ठाबुद्ध्यायमदृशौ स्मृतौ ।
- ८ कर्णेजपस्य वाक्यानि भवन्ति मिष्टमन्त्रवत् ।
प्रविशन्ति मनुष्याणां तान्येव हृदयान्तरं ।
- ९ आलस्यं निजकार्येषु मनुजः प्रकराति यः ।
क्रियतेऽपचयो येन तस्य स स्यात् सहोदरः ।
- १० परमेशस्य यन्नाम गाढदुर्गेण तत् ममं ।
धार्मिकास्तत् पलायित्वा भवन्ति परिरञ्जिताः ।

- ११ यद्धनं धनिनाकस्य तदेव नगरं दृढम् ।
 उच्चप्राचीरतुल्यञ्च तेन तत् परिबुध्यते ।
- १२ विनाशघटनात् पूर्वं मानसं गर्वितं भवेत् ।
 सम्मानघटनात् पूर्वं नम्रत्वञ्च प्रजायते ।
- १३ अश्रुते वादिनो वाक्ये यत् प्रत्युत्तरमुच्यते ।
 अज्ञानस्य त्रपायाश्च जायते हि तदास्पदं ।
- १४ मानुषस्य मनस्तस्य व्यथां मोदुं क्षमं भवेत् ।
 किन्तु मानसमग्नत्वं को वा मोदुं क्षमो भवेत् ।
- १५ सर्व्वदोषार्जयेज् ज्ञानं मानसं धिपणावतः ।
 तथा ज्ञानवतः श्रोत्रे शृणुतो ज्ञानजं वचः ।
- १६ स्थानं पूर्वं समासाद्य नराणामुपढौकनं ।
 महतां मानवानां तं समीपं मनयेत् ततः ।
- १७ विचारे प्रथमं लोकं धर्मिष्ठ इति बुध्यते ।
 किन्तु त्वदोषप्रत्यर्थी पश्चात् तं सुपरीक्षते ।
- १८ विरोधस्य सुनिष्पत्तिं गुटिकापातनाद् भवेत् ।
 तथा बलवतां मध्ये जायते तेन निश्चयः ।
- १९ विरक्तो यो भवेद् भ्राता स गाढनगराद् दृढः ।
 तथा तेषां विरोधः स्याद् दुर्गीयार्गलमन्निभः ।
- २० मनुष्यजठरं तृप्तिं तदास्यफलतो भवेत् ।
 स्वकीयोऽफलेनापि तृप्तिं समुपगच्छति ।
- २१ निम्नं भवति जिह्वाया मरणं जीवनं तथा ।

- तत्र प्रीतिं प्रकुर्व्वाणा भुञ्जन्ते तत्फलं तथा ।
 २२ लभते यो जनो भार्या परं वस्तु स आप्रयात् ।
 तथा स परमेशस्य भंप्राप्नयादनृद्धम् ।
 २३ दरिद्रो मानवा यः स विनयं वक्ति केवलं ।
 किन्तु यो धनसम्पन्नः स वक्ति कठिनोत्तरं ।
 २४ बन्धुरपि मनुष्यस्य कापि क्षतिकरो भवेत् ।
 भ्रातृतोपि नृणां बन्धुः प्रेमासक्तो भवेदिह ॥

१८ जनविंशोऽध्यायः ।

- १ मनुष्यो दुर्मुखो मूर्खो धनवानपि नो वरं ।
 यो भवेत् मरणाचारी स दीनोपि नरो वरं ।
 २ विवेचनविहीना या प्रवृत्तिर्नैव सा शुभा ।
 यो हठाद् विसृज्यते पादं स कुर्यात् पातकं नरः ।
 ३ अज्ञानिता करोत्येव नरं प्रियथगामिनम् ।
 तन्मनः परमेशस्य विरुद्धं परिकुष्यति ।
 ४ धनेन परिलभ्यन्ते जनैर्न बह्वबन्धवः ।
 दूरीकृतो भवत्येव दरिद्रो निजबन्धुभिः ।
 ५ मृषामालो न निर्दायः कदापि परिगण्यते ।
 यो मनुष्यो मृषाभाषी स दण्डान् न विमुच्यते ।
 ६ भूषणानुगृहा लोकैर्बहुभिः परिगृह्यते ।
 एवं दातु र्जनस्येह भवन्ति बह्वबन्धवः ।
 ७ यो दरिद्रो नरः स्यात् तम् स्तुतीयन्ते सहादराः ।

बन्धवोऽपि दरिद्रस्य तस्मात् तिष्ठन्ति दूरतः ।
 अन्नैकैर्वचनैस्तेषु स करोति निवेदनं ।

किन्तु ते प्रतिगृह्णन्ति नापि तस्य निवेदनं ।

८ यो जनः प्राप्तयाज्ज्ञानं प्राणेषु तेन प्रीयते ।

धिषणा रक्षते तेन सौभाग्यं तेन प्राप्यते ।

९ मृषामाली मनुष्यो यः स हि दण्डं समर्हति ।

अतथ्यवाक्यवादी यः स मनुष्यो विनश्यति ।

१० अज्ञानस्य मनुष्यस्य यथा सौख्यं न शोभते ।

तथा राजनि दामस्याधिपत्यं नैव शोभते ।

११ स्वयं संवरति क्रोधं मानवः सुविवेचनैः ।

ज्ञान्तदोषस्य लोकस्य गौरवं संप्रकाशते ।

१२ तथा क्रोधो भवेद् राज्ञो यथा सिंहस्य गर्जनम् ।

अनुग्रहस्तु तस्य स्यात् तृणम्यग्निशिरोपमः ।

१३ मूर्खः पुत्रः स्वतातस्य दुःखस्य जनको भवेत् ।

विन्दुविन्दुजलम्रावैः सदृशः कलहः स्त्रियाः ।

१४ पितुः मकाशतो गेहं संप्राप्यन्ते धनानि च ।

किन्तु ज्ञानवती नारी प्राप्यते परमेश्वरात् ।

१५ धोरां निद्रां मनुष्याणाम् आलस्यं जनयेद् भुवं ।

तथा शीतकल्लोको हि क्षुधया परिपीड्यते ।

१६ आज्ञां पालयते यो ना प्राणान् स्वीयान् स रक्षति ।

स्वं मार्गं योऽवजानाति स एव म्रियते नरः ।

१७ क्षणदः स्यात् परेणाय दरिद्रेषु दयाकरः ।

अवश्यं परमेशेन तद्वृणं परिशोक्त्यते ।

१८ आशायां संस्थितायां त्वं प्रशाधि तनयं निजम् ।

ततस्तव मनस्तस्य मरणं नाभिकाङ्क्षिता ।

१९ अतीवक्रोधेनो यः स्यात् स शास्ति प्राप्नुयान् नरः ।

यतः स परिमुक्तोऽपि पुनर्दोषं समाचरेत् ।

२० उपदेशं गृहाण त्वं मन्त्रणाञ्च निशामय ।

येन त्वं चरमे काले परं ज्ञानमवाप्स्यसि ।

२१ मानुषो मनसा स्वेन बह्वनि परिकल्पते ।

किन्तु स्थिरा परेशस्य मन्त्रणैव भविष्यति ।

२२ दातृत्वेन मनुष्यो हि प्रियपात्रं भविष्यति ।

मिथ्यावादिमनुष्याच्च दरिद्रो मानवो वरः ।

२३ परमेशाद् भयं यत् स्यात् तदेव जीवनप्रदम् ।

तद् यस्यास्ति स ह्यः स्याद् विपद् नेति तदन्तिकम् ।

२४ भोज्यपात्रे करं दत्त्वा जन आलस्यमंयुतः ।

पुनस्तं वदने दातुं नोद्यमं विदधाति सः ।

२५ निन्दके प्रहृते मूर्खो जनः सावहितो भवेत् ।

धोमति भर्त्सिते स स्याद् बुद्धिमान् उत्तरोत्तरं ।

२६ तातस्यापचयो यः स्यात् मातुर्दूरयिता च यः ।

जनकः सोपमानस्य पुत्रो लज्जाकरश्च सः ।

२७ हे मतपुत्रोपदेशो यो भ्रमयेज् ज्ञानवाक्यतः ।

त्वं तस्य अत्रणादेव निवृत्तो भव सर्व्वया ।

२८ अतीवदुष्टमाली यः स न्यायं परिनिन्दति ।

वदनं पापिलोकस्याधर्मस्य ग्रामकं भवेत् ।

२९ निन्दकानां कृते दण्डा विद्यन्ते मुनिरूपितः ।

पृष्ठाय सर्व्वलोकानां प्रहारश्चापि विद्यते ॥

२० विंशोऽध्यायः ।

१ मद्यं प्रकोपयेन् मर्त्यं द्राक्षा च परिहामयेत् ।

तेन भ्राम्यति यः कश्चित् स नहि ज्ञानवान् नरः ।

२ राज्ञो भयानकत्वं यत् तत् मिहगर्ज्जनोपमम् ।

तत्कोपजनकः पापं कुर्यात् प्राणविरोधकम् ।

३ विवादतो निवृत्तस्य नरस्य जायते यशः ।

किन्तु मूर्खा मनुष्या ये ते भवन्ति प्रकोपकाः ।

४ अलमः शीतकाले नो हलवाहनमिच्छति

तस्मात् शस्यस्य काले स भिक्षिवापि लभेत न ।

५ मनसो मन्त्रेणा नृणां गम्भीरजलवद् भवेत् ।

किन्तु यो बुद्धिमाकोकः सम्यगुत्तोलयेत् स ताम् ।

६ प्रकाशयन्ति दाढत्वं स्वकीयं बहवो जनाः ।

किन्तु विश्वास्तदादुक्तो मनुष्यः कुत्र लभ्यते ।

७ ऋजुत्वेन स्वकीयेन धार्मिको ना प्रवर्त्तते ।

तत्पश्चात् तस्य मन्तानाः सर्व्वे धन्या भवन्ति च ।

८ विचारस्यासने सम्यगासीनः पृथिवीपतिः ।

- अन्यायान् विकिरेत् सर्वान् विलोक्य निजदृष्टितः ।
 ८ मया परिष्कृतं स्वान्तं पापं प्रक्षालितं मया ।
 एवंविधां कथां वक्तुं को वा शक्नोति मानुषः ।
 १० नानामानानि सन्तीह सन्ति नानातुलाश्च याः ।
 निश्चितं तानि सर्वानि परमेश ऋतोयते ।
 ११ बालकेन कृतं कर्म पवित्रं मरुतञ्च वा ।
 तत् तदोयेन कार्येण परिज्ञायेत नान्यथा ।
 १२ श्रोतुं यत् श्रवणे चैव द्रष्टुं नेत्रे तथैव च ।
 उभयोः सृष्टिकर्त्ता स्यात् परमेशो नचेतरः ।
 १३ निद्रायां त्वं न प्रीयस्व नो चेत् ते स्याद् दग्धिद्रता ।
 नेत्रे उन्मील तेन त्वं भक्ष्येण परितर्स्यसि ।
 १४ नैव सम्यङ् नैव सम्यक् कृता वाक्यमिदं वदेत् ।
 किन्तु दूरं परिव्रज्य तदेव आघते म हि ।
 १५ स्वर्णानि मन्यनेकानि रत्नानि मन्यनेकशः ।
 किन्तु मज्जानकोष्ठौ यौ ते रत्ने बहूमन्यके ।
 १६ परस्य लग्नको यः स्याद् आदीयेत तदन्तरम् ।
 विदेशिनः कृते यः स्यात् तदीयाधिः प्रगृह्यताम् ।
 १७ भक्ष्यं प्रतारणं वक्तुं नुभवेत् मधुरं नरः ।
 किन्तु शेषे मुखं तस्य शर्कराभिः प्रपूर्यते ।
 १८ सुविविच्य कृता या सा स्यान्नु भवति मन्त्रणा ।
 उक्तमां मन्त्रणां कृत्वा क्रियतां साम्प्रदायिकम् ।

- १९ भ्रमन् प्रकाशयेद् गोप्यं पराधिकारचर्चकः ।
स्वाद्याभ्यां स्तौति यस्मै न व्यवहारं परित्यज ।
- २० स्वतातं शपते यो वा शपते निजमातरम् ।
तस्यान्वतमसे दीपो निर्वाणत्वं प्रगच्छति ।
- २१ योऽधिकारः पुराङ्गाय मानवैः परिलभ्यते ।
तदीयचरमे किञ्चिन् मङ्गलं नैव विद्यते ।
- २२ दुष्टं प्रतिफलं दास्ये नोच्येतेदं वचस्त्वया ।
प्रतीक्ष्यतां परेशः स रक्षणं ते करिष्यति ।
- २३ नानाविधानि मानानि विद्यन्ते यानि तानि च ।
परमेशस्य घृणानि तुलापि विषमाशुभा ।
- २४ मनुष्यपादविक्षेपः स्यान्नुः स्यात् परमेश्वरात् ।
स्वकीयपदवीं बोद्धुं कथं शक्नोति मानवः ।
- २५ निवेद्यवस्तुनो भोग उद्दिष्टस्य विचारणम् ।
एते उभे मनुष्याणां स्यातामुन्माद्यकोपमे ।
- २६ विकिरेद् भूपतिर्विज्ञः सकलान् पापिनो जनान् ।
तेषामुपरि चक्रस्य गतिञ्च कारयेन् नृपः ।
- २७ अन्तः स्यान् सकलान् भावान् परेशो यो विचारयेत् ।
तस्यैव यः प्रदीपः स भवत्यात्मा नृणामिह ।
- २८ मत्तः सकलान्यां स्याद् भूपतेः परिरक्षणम् ।
तथानुकम्पया तस्य भवेत् मिहामनं स्थिरम् ।
- २९ बलमेव मनुष्याणां युनां कीर्त्तिकरं भवेत् ।

पक्वकेशास्तु वृद्धानां मम्मनं वर्द्धयन्ति हि ।

३० पूयनिर्गमनं यद्वत् क्षतानामौषधं भवेत् ।

तद्वदन्तःस्थभावानां प्रहार औषधं भवेत् ॥

२१ एकविंशोऽध्यायः ।

१ राज्ञो मनः परेशस्य निघ्नं तिष्ठति सर्वथा ।

तोयधारं यथा तत् स खेच्छया परिवर्त्तयेत् ।

२ स्वस्वदृष्ट्या मनुष्याणां सर्वं कर्म सुबुध्यते ।

किन्तु परीक्षते तस्य मानसं परमेश्वरः ।

३ सर्वेषां बलिदानानां सकाशादपि सर्वथा ।

न्यायकर्म च धर्मञ्च गृह्णाति परमेश्वरः ।

४ माहङ्कारा च या दृष्टि र्धननो गर्वमंयुतं ।

शाभा च पापिलोकानां त्रितयं पापकारकं ।

५ कर्मक्षमस्य चिन्तातः केवलं लभ्यते धनम् ।

किन्तु लभ्येत दारिद्र्यं महमाकारिचिन्तनान् ।

६ मृषावाग्जिह्वया येन क्रियते धनमञ्चयः ।

स विन्दति नरोऽतथ्यं मृत्युन्मायञ्च विन्दति ।

७ पापिभिर्लीळितं द्रव्यं माध्वमं तान् प्रदर्शयेत् ।

तथापि तैर्जनैर्न्यायं कर्त्तुं स्वीक्रियते नहि ।

८ दृष्टानां हि मनुष्याणां पदवी वक्रगामिनी ।

किन्तु मेध्या मनुष्याः स्युर्ऋजवो निजकर्मणि ।

९ मार्द्धं कलहकारिण्या रम्यहर्म्ये निवासतः ।

गृहपृष्ठस्य कोणेऽपि निवासो वरमुच्यते ।

१० मानसं पापिलोकस्य पापकर्म्मैव वाञ्छति ।

तस्य दृष्ट्या न लभ्येतानुग्रहो बन्धुभिर्जनैः ।

११ निन्दके दण्डिते ज्ञानं लभते बालिशो नरः ।

समवाप्नोपदेशज्ञ स्तोपि ज्ञानवान् भवेत् ।

१२ धार्मिकः पापिलोकानां निवेशनप्रिचकः ।

यतो ये पापिनो लोका आपत्सु प्रपतन्ति ते ।

१३ आर्त्तं ह्वत्सु दीनेषु स्वीयश्रोत्रे रुनद्धि यः ।

रविता स्वयमार्त्तः स किन्तु श्रोष्यति कोपि न ।

१४ गुप्तदानं मनुष्याणाम् अमर्षपरिशान्तिकृत् ।

वक्षः स्थले कृतं दानं प्रचण्डकोपशान्तिकृत् ।

१५ आनन्दो धर्मिलोकस्य विद्यते न्याय्यकर्मणि ।

किन्तु तत्रैव विद्येताधर्मकारिणृणां भयम् ।

१६ विहाय ज्ञानमार्गं यः करोति भ्रमणं नरः ।

स मृतानां मनुष्याणां समज्यायां निवस्यति ।

१७ समासजति यः सौख्ये स दरिद्रे भविष्यति ।

द्राक्षारसे च तैले च सजन् वित्तं न लप्स्यते ।

१८ पापो धार्मिकलोकानां मुक्ते मूल्यं भविष्यति ।

प्रतारकञ्चजुनाञ्च मुक्ते मूल्यं भविष्यति ।

१९ कोपवत्या विरोधिन्या योषिता सह वासतः ।

मनुष्याणां महारण्ये निवासो वरमुच्यते ।

२० सुतिष्ठच्च सुतैलञ्च सञ्चितं ज्ञानिनां गृहे ।

किन्तु तान्यपचिन्वन्ति यथाजाता भवन्ति ये ।

२१ अनुग्रहञ्च धर्मञ्च यः कश्चिदनुगच्छति ।

स मानवो यशो धर्मं जीवगङ्गापि विन्दति ।

२२ यो ज्ञानी मानवः स्यात् स प्रविशेत् सुदृढं पुरम् ।

तदीयगाढदुर्गञ्च निपातयति मोऽप्यधः ।

२३ स्वमुखं निजजिह्वाञ्च यः कश्चित् परिगच्छति ।

दुःखतो निजप्राणान् स मन्युः परिगच्छति ।

२४ योऽभिमानप्रचण्डत्वात् कर्माणि कुरुते नरः ।

मोऽभिमानीति विख्यातिं दाम्भिका निन्दकस्तथा ।

२५ अलभो मानवो यः स विनाशनेति खिच्छया ।

यतस्तस्य कर्मा कर्मा कर्तुं नैवाभिलष्यतः ।

२६ करोति वज्रधा लोभम् अलभो निखिलं दिनम् ।

किन्तु दद्यात् धनं धर्मा न तस्माद् विनिवर्त्तते ।

२७ पापिनां बलिदानन्तु भवत्येव घृणापदम् ।

ततोऽधिकं भवेत् किं नो आनोतं कभिस्तन्विना ।

२८ सृष्टा भवति यः साक्षी त्वरितं स विनश्यति ।

किन्तु गृह्णेति यो लोकः स व्याहरति सर्व्वदा ।

२९ स्वकीयं कठिनं दुष्टं करोति पातको जनः ।

किन्तु वितर्कितं स्वं सरलाचारिमानवः ।

३० विरुद्धं परमेशस्य ज्ञानं धीर्युक्तिरेव च ।

सर्वाण्येतानि लोकानां सार्थकानि भवन्ति नो ।

११ सज्जयेद् वाजिनं लोकः संप्रामदिवसं प्रति ।

किन्तु भवेज्जयो नृणां केवलात् परमेश्वरात् ॥

२२ द्वाविंशोऽध्यायः ।

१ सुख्यातिः श्रेयसी नृणां प्रभूतविभवादपि ।

तथा ख्यात् सुवर्णाच्च भविकः स्यादनुग्रहः ।

२ धनवान् धनहीनश्च साक्षात् कुर्यात् परस्परम् ।

किन्तु स्रष्टा तयोरेको विद्यते परमेश्वरः ।

३ विपत्तिं वोच्य गोपायेद् आत्मानं परिणामदृक् ।

किन्त्वज्ञा अग्रतो गत्वा परिविन्दन्ति शासनम् ।

४ यद् भयं परमेशात् स्यात् तस्मात् नम्रतयापि च ।

धनञ्च जीवनञ्चैव कीर्त्तिञ्च परिजायते ।

५ तिष्ठतः कण्टकोन्मायौ मार्गे विपथगामिनाम् ।

अतो रिरक्षिषु र्योऽशूल् तेभ्यो दूरे स तिष्ठतुः ।

६ षोऽध्या बालस्य गन्तव्य स्तं तं त्वं परिशिक्षय ।

तेन वृद्धोऽपि तस्मात् स विमुखो न भविष्यति ।

७ दरिद्रेषु मनुष्येषु प्रभुत्वं कुरुते धनो ।

सत्तमः मनुष्यस्याधर्म्णः किङ्करोपमः ।

८ अधर्मोऽजयता ना शस्त्रं कृन्तति दुर्गतिम् ।

स्वकीयकोपदण्डेन स विनश्यति मानवः ।

९ दृष्टि र्यस्य वदान्या स्यात् आशिषं सोभिविन्दति ।

- यतस्तेन मनुष्येन दीनायाम्नं प्रदोयते ।
 १० निन्दके तु वह्निर्भूते विवादापि वह्निर्भूते ।
 निवर्त्तिते विरोधे चापमानश्च निवर्त्तते ।
 ११ मनसो निर्मलत्वे यो मानवः परिप्रीयते ।
 तस्याधरस्य वक्तृत्वाद् राजापि बन्धुतामियात् ।
 १२ ज्ञानरक्षां प्रकुर्व्याते परमेशस्य लाचने ।
 वाक्यं प्रवक्ष्यकानाञ्च मोऽन्यथा विदधाति हि ।
 १३ अलमः कथयेदित्यं विद्यते केशरी वह्नि ।
 अवश्यमेव तेनाहं घानित्ये राजवर्त्मनि ।
 १४ वेश्याया वदनं नूनं वृहत्स्वात्ममं भवेत् ।
 परेशघृण्यलोका ये तन्मध्ये निपतन्ति ते ।
 १५ अज्ञत्वं बालकस्त्वान्ते वद्धं तिष्ठति निश्चितम् ।
 किन्तु शामनदण्डेन तस्माद् दूरं प्रधाति तत् ।
 १६ धनं वर्द्धयितुं येन प्रापद्रूयेत दूर्गतः ।
 ददाति धनिने यश्च तथोर्द्ध्वं भविष्यति ।
 १७ ज्ञानस्य वचनानि त्वं सावधानो निशामय ।
 ममोपदेशवाक्ये च निधेहि निजमानसम् ।
 १८ यतस्त्वदन्तरे स्थित्वा तत्ते भौख्यं प्रदास्यति ।
 त्वदीयानधरैः तेन कारिष्यते च शोभनैः ।
 १९ परेशे तव विश्रामः स्थिरः स्यादिति कारणात् ।
 एतानि सर्व्ववाक्यानि त्वामद्य ज्ञापयाम्यहम् ।

२० मत्यवाक्यस्य सत्यत्वं तथा त्वां ज्ञापयाम्यहम् ।

यथा त्वत् प्रेरकस्यस्त्वं दातुं मत्योत्तरं क्षमः ।

२१ एतत्प्राणतया हं त्वां समुद्दिश्य केवलं ।

ज्ञानेन च सुयुक्त्वा किं नालिखं वच उत्तमं ।

२२ दग्धिद्रवाद् दग्धिद्रस्य द्रव्यं त्वं मैव चोरय ।

उपद्रुता विचारेण नोपद्रव्या जना स्वया ।

२३ यतो विचारयिष्यन्ते परमेष्ठेन ते जनाः ।

तानुपद्रवतः प्राणानुपद्रेष्यन्ति स प्रभुः ।

२४ नहि कोपिजनैः मार्द्वं क्रियतां बन्धुता लया ।

क्रोधनैश्च जनैः मार्द्वं न गन्तव्यं लया पथि ।

२५ न चेत् तदा तदीयं त्वं मतं संपरिशिष्यसि ।

एवं प्राणान् स्वकीयान् त्वम् उन्माथे पातयिष्यसि ।

२६ हस्ते ददति हस्तं तेऽधमर्णलग्नका अपि ।

मध्ये तेषां जनानां त्वं नैव कोपि भविष्यसि ।

२७ यदि ते परिशोधार्थं संख्यानं नास्ति किञ्चन ।

तदा त्वन्नीचतः शय्या लदीया नेष्यते कथं ।

२८ त्वत् पूर्वपुत्रैर्भूते र्थत् प्रमाणमदीयत ।

तदेव परिमाणं त्वं कदापि नैव दूरय ।

२९ उद्योगिनं निजे कार्ये त्वं प्रपश्यसि कञ्चन ।

नीचसाक्षान् न तिष्ठन् स स्याता साक्षान् महीभृताम् ॥

२३ त्रयोविंशोऽध्यायः।

- १ महाधिपतिना भोक्तुम् उपविश्य त्वमासने ।
त्वदयतः किमस्तीति त्वया सम्यग् विविच्यताम् ।
- २ स्वादरम्भरिताकारी यदि त्वं मानवो भवेः ।
तदा स्वकीयकण्ठे हि कर्त्तिका दीयते त्वया ।
- ३ तदीयमुत्तमं भक्ष्यं मा गृधस्त्वं कदाचन ।
यतस्तत्खाद्यवस्तुनि संभ्रान्तिजनकानि हि ।
- ४ मञ्चेतुं बद्धवित्तानि मातियत्रं समाचर ।
तथा स्वकीयया बुद्ध्या प्रवृत्तिं त्वं परित्यज ।
- ५ मा धनं प्रतिकाङ्गम् तन्न तिष्ठति किञ्चन ।
माकमुद्गीय निर्याति पञ्चवत्कुररो यथा ॥
- ६ कुदृष्टीनां मनुष्याणां न भक्ष्यं भुज्यतां त्वया ।
तथा तस्थोत्तमे खाद्ये लालसं त्वं परित्यज ।
- ७ यतः स मनसा यद्वद् भावयेत् तादृशोऽस्ति मः ।
पिव भुञ्छैति वक्ति त्वां किन्तु नास्ति मनस् त्वयि ।
- ८ यस्तु ग्रामस्त्वया भुक्त स्तं त्वं परिवमिष्यसि ।
स्वकीयमिष्टवाक्यस्यापचयश्चापि भोक्तव्यम् ।
- ९ कुदृष्टेऽज्ञानकर्णस्य कथा मा कथ्यतां त्वया ।
यत स्वदीयप्रज्ञाया वाचं तुच्छीकरिष्यति ।
- १० नापहाय भुनेस्त्वं मानचिह्नं पुरातनं ।
पितृहीनस्य क्षेत्रञ्च त्वया नैव प्रविश्यतां ।

- ११ यतो मुक्तिप्रदस्तेषामेक आस्ते महाबली ।
स त्वद्विपक्षतस्तेषां सुविचारं करिष्यति ।
- १२ त्वदीयं मानसं यत् तदुपदेशे निधीयतां ।
शब्दग्रहौ त्वदीयौ त्वं ज्ञानवाक्ये नियोज्यते ।
- १३ बालस्य ग्रामनं कर्तुं मा निवर्त्तस्व कुत्रचित् ।
दण्डेन प्रहृतो बालो न कदापि मरिष्यति ।
- १४ दण्डमादाय तेनैव त्वया स पङ्क्तिरज्ञातां ।
तथा कृत्वा तदीयाभून् परलोकादविष्यसि ॥
- १५ हे मदीय सुत खान्ते त्वदीये ज्ञानितां गते ।
मामकीनं मनो यत्तद् आनन्दं परिगच्छति ।
- १६ यथार्थवादिनौ स्यातां तावकीनाधरौ यदा ।
आह्लादतामवाप्नोति मदीयं मानसं तदा ।
- १७ गुणानि पापिलोकानां न देयु तव मानसं ।
किन्तु कृत्स्नं दिनं तिष्ठ परमेश्वरभीतितः ।
- १८ अवश्यमेव मन्त्रं परकालो हि विद्यते ।
तेन त्वदीयप्रत्याशा नहि व्यर्था भविष्यति ।
- १९ समाकर्ण्य मतपुत्र ज्ञानवान् भव सव्वया ।
त्वदीयं मानसञ्चैव सत्पथं परिणीयतां ।
- २० मत्ता भवन्ति ये लोका गोस्तनीरसपानतः ।
मांसाग्निश्च ये लोकास्तेषां सङ्गं परित्यज ।
- २१ यतो दरिद्रतामेति मत्तः कुचिन्नरिस्तथा ।

निद्रालुत्वं नरं खण्डं वसनं परिधापयेत् ।

२२ तज्जन्मदाहतातस्य वचनं त्वं निशामय ।

त्वदीयजननी वृद्धा मा तुच्छीक्रियतां त्वया ।

२३ क्रीणीहि सत्यतां किन्तु विक्रीणीहि न तां क्वचित् ।

विद्योपदेशबुद्धीनां क्रयणं क्रियतां त्वया ।

२४ धार्मिकस्य पिता यः स हर्षतां परिगच्छति ।

स आनन्दमवाप्नोति यश्च कोविदजन्मदः ।

२५ तावकीनः पिता नन्देत् त्वदीया जननी तथा ।

त्वद्गर्भधारिणी या सा सर्वदा परिनन्दतु ।

२६ हे मत्पुत्र तव स्वान्तं त्वया मह्यं प्रदीयतां ।

लोचनाभ्यां त्वदीयाभ्यां मम वर्त्म निरीक्ष्यतां ।

२७ भवेद् वाराङ्गना तुल्या पुष्करिण्या गभीरया ।

सदृशी क्षुद्रकूपेन स्यात् नारी व्यभिचारिणी ।

२८ यथा दस्युस्तथात्मानं गोपायन्तो मुतिष्ठति ।

प्रवञ्चकजनानां सा वृन्दश्च परिवर्द्धयेत् ।

२९ केषां भवति सन्तापः केषां वा मानसञ्चरः ।

केषां भवेद् विरोधश्च केषां चिन्ता प्रजायते ।

केषामकारणोघातः केषां वा रक्तलोचने ।

३० तिष्ठन्ति सुचिरं कालं ये द्राक्षारसमन्निधौ ।

ये चान्वेष्टुं सुरां यान्ति तेषामेव नृणां भवेत् ।

३१ यदा द्राक्षारसो रक्तस्तेजस्वी भाजने चलेत् ।

तदानीं नैव तं द्राक्षारसं प्रति निरीक्षतः ।

३२ यतः स चरमे काले दन्द्यति त्वां भुजङ्गवत् ।

कालोविषधरस्त्वां स संदन्द्यति तथा पुनः ।

३३ नयने तावकीने द्वे द्रक्ष्यतः स्वैरिणीं स्त्रियं ।

त्वदीयं मानमञ्चैव दुष्टां वाचं वदिष्यति ।

३४ अभिमध्ये शयानस्य पोते वा कूपकोपरि ।

शयानस्य मनुष्यस्य सदृशस्त्वं भविष्यसि ।

३५ तैरहं ताडितः पीडां लब्धवान्नेति वक्ष्यसि ।

तैरहं प्रहृतः सत्यं किन्तु तन्नैव बुद्धवान् ।

कदाहं जागरिष्यामि चष्टिष्ये मदिरां पुनः ॥

२४ चतुर्थोऽध्यायः ।

१ शुभं दुष्टमनुष्याणां नैव विद्विष्यतां त्वया ।

स्थातुञ्च तैर्जनैः सार्द्धं न त्वया परिवाञ्छ्यतां ।

२ यत स्तेषां नृणां चित्तं प्रकल्पत उपद्रवम् ।

कथ्यते च कथा तेषामधरैः क्लेशदायिनी ।

३ परिनिर्णीयते लोकैर्विद्यया मुनिकेतनं ।

तथा धिषण्या तच्च स्थिरतामुपनीयते ।

४ ज्ञानेनैव तदीयानि कोष्ठानि सकलानि च ।

उत्तमैश्च महामूलैः पूर्यन्ते तानि वस्तुभिः ।

५ विपश्चिन्मानवो यः स जायते बलसंयुतः ।

पराक्रमविशिष्टश्च भवति ज्ञानवान् नरः ।

- ६ विविच्य बद्धा बुद्ध्या क्रियतां साम्प्रदायणं ।
 मन्त्राणिभिः प्रभृताभिर्जयः संजायते यतः ।
- ७ विद्या लोकाद् यथाजाताद् अतोवोच्चतरा भवेत् ।
 स विचारे न शक्नोति व्यादातुं वदनं निजम् ।
- ८ येनैव हि मनुष्येण प्रक्रियेत कुकल्पना ।
 कुमन्वोति प्रविख्यातो मानवः स भविष्यति ।
- ९ अज्ञानस्य मनुष्यस्य कल्पनं कलुषं भवेत् ।
 यो निन्दको मनुष्यः स घृण्यते मकलैर्जनैः ।
- १० विपदः ममये त्वं चेत् जायमे हीनमाहमः ।
 भविष्यति तदाल्पीयान्तावकीनः पराक्रमः ।
- ११ समर्पिता बधार्थं ये त्रायन्तां ते नरा स्वया ।
 भवन्ति ये जना बध्ना मानवांस्तान् समुद्धर ।
- १२ न तद् वयं विजानीमस्त्वमित्यं यदि भाषमे ।
 तदा विचारयेद् योऽन्तः स किं तन्नहि भोक्त्यति ।
 यो रक्षति तव प्राणान् स किं तद् वेत्तुमक्षमः ।
 स्वस्वकर्म्मफलं किं स नैकैकाय प्रदास्यति ।
- १३ पीते सधुनि हे पुत्र यथा मिष्टं प्रबुध्यमे ।
 चुपिते मधुचक्रे च यथा सुखाद् बुध्यमे ।
- १४ विद्याया बोधमायापि तादृशं भोक्त्यते त्वया ।
 अवश्यं परकालेऽग्निनाशा व्यर्था भविष्यति ।
- १५ न गुप्तिष्ठ पापिष्ठ प्रवेष्टुं धर्मिणे गृहं ।

तदीयमाश्रयञ्चैव नैव त्वं परिनाशय ।

१६ यदुत्तिष्ठेत् पतित्वापि सप्तकलः सुधार्मिकः ।

किन्तु पापिमनुष्यो यः स आपदि निमग्नः ।

१७ त्वद्वैरिणि विपद्ग्रस्ते न त्वया सम्प्रह्वयताम् ।

तस्मिंश्च स्तब्धिते नैव मनसा तव नन्द्यताम् ।

१८ नो चेत् दृष्ट्वा परेश स्तत् न सन्तुष्टो भविष्यति ।

तथा तस्मान्निजं कोपं स परावर्त्तयिष्यति ।

१९ दृष्ट्वा पातकिनं लोकं व्याकुलस्त्वं न वा भवेः ।

दुराचारं नरं दृष्ट्वा त्वं मासुर्यश्च नो कुरु ।

२० यतो दुष्टस्य लोकस्य सङ्गलं न भविष्यति ।

पापीयसां मनुष्याणां दीपो निर्व्वणतामियात् ।

२१ हे मतपुत्र परेशात् त्वं भूपतेश्च भयं कुरु ।

तथा चञ्चलचित्तानां मङ्गो न क्रियतां त्वया ।

२२ यतस्तेषां मनुष्याणां विनाशः संघटिष्यते ।

कथं घटिष्यते नाशो वेत्तुं शक्नोति को नरः ॥

२३ मानवा ज्ञानयुक्ता ये तेषां वाक्यान्यमूनि हि ।

उपरोधा न कर्त्तव्यो विचारमस्ये नरैः ।

२४ यो दुष्टं धार्मिकं वक्ति शपन्ते तं जनं जनाः ।

श्रुतौ यन्ते च तं लोकं देशस्याः सकला नराः ।

२५ तद्भर्त्सनकृतां नृणां महानन्दः प्रजायते ।

आशौर्वाक् परमा तेषां मानवानां प्रजायते ।

- ६ ये मनुष्या भवन्तीह यथार्थोत्तरवादिनः ।
 तेषां दशनवासांसि परिचुम्बन्ति मानवाः ।
 ७ त्वदोयं सकलं कार्यं वहिरेव विधोयताम् ।
 तस्मिन् क्षेत्रे कृते पश्चाद् गृहं निर्मीयतां तव ।
 ८ अकारणं न साक्षी स्या स्वदीयासन्नवासिनः ।
 त्वदीयाधरयुग्मेन मा कार्षीस्त्वं प्रतारणां ।
 ९ स माम्प्रति यथाकार्षीत् कुर्यां तम्प्रत्यहं तथा ।
 तत्कर्मसदृशं दास्ये फलमेवं न चोच्यताम् ॥
 १० अलसस्य मनुष्यस्य क्षेत्रेण गतवानहम् ।
 अज्ञानस्यापि द्राक्षाया क्षेत्रेण गतवानहम् ।
 ११ पश्य तस्याखिलं व्याप्तं वृश्चिकपत्रकण्ठकैः ।
 तस्य पाषाणप्राचीरं सर्वतो भग्नतां गतम् ।
 १२ तन्निरीक्ष्य मया किञ्चित् चित्तेन संयविद्यत ।
 उपदेशो मया प्रापि तदेव परिवीक्ष्य च ।
 १३ किञ्चिन् निद्राञ्च तन्द्राञ्च विश्रामं कर्तुमेव च ।
 त्वया सङ्कोचिते किञ्चित् स्वकीये तु करिष्ये ।
 १४ आगमिष्यति दारिद्र्यं त्वदोयं पयिको यथा ।
 उपस्थास्यति दैन्यञ्च सञ्जितेव वरूथिनी ॥

२५ पञ्चविंशोऽध्यायः ।

१ राजगणेषु कथनं न कल्पकथनं नानाविधकथनञ्च ।

१ विह्वलादेशस्य हिष्कियनामकराजस्य प्रजाः सुले-
मना हितोपदेशानेतान् संजगृह्यतः ।

२ कथायां परिगुप्तायां भवतीत्यर्थगौरवम् ।
किन्तु सम्यग् विचारात् तद् भूपते गौरवं भवेत् ।

३ विद्यायसो यथोच्चत्वं धरित्र्या नोचता यथा ।
तथान्तःकरणं राज्ञो बोधगम्यं न जायते ।

४ त्वं दुर्वर्णस्य मध्यस्थं मूलं सर्वं वहिष्कुरु ।
तेनैव निर्मूलं पात्रं भविष्यति परिष्कृतः ।

५ दुष्टान् दृश्य सर्वान्स्त्वं भूपतेः सन्निकर्षतः ।
तेन सिंहासनं धर्मात् सुस्थिरं संभविष्यति ।

६ भूपतेः सम्मुखे स्वस्य सम्मानं क्रियतां नहि ।
तथा मुख्यमनुष्यस्य पदं न स्थीयतां त्वया ।

७ असम्मानं न भद्रं ते भूपतेः सम्मुखे भवेत् ।
म चेद् वदेद् इहागच्छ तर्हि तन्मङ्गलं तव ॥

८ हठाद् विवादितुं मैव गच्छे र्गच्छसि चेत्तदा
किं करिष्यमि शेषे त्वं लज्जितः प्रतिवामिना ।

९ कुर्या विवादनिष्पत्तिं सहितः प्रतिवामिना
गोपनीया कथां नैव कस्मैचित् त्वं प्रकाशय ।

१० प्रकाशिता श्रुता येन म हि त्वां त्रपयिष्यति ।

अपकीर्त्तिस्त्वदीया मा नैव लोपं प्रयास्यति ।

११ रुष्यपात्रे सुवर्णस्य फलं भवति यादृशम् ।

भाषितं योग्यकालेऽपि वचनं तादृशं भवेत् ।

१२ यथा नामायभूषा च निर्मलं स्वर्णभूषणं ।

तथाज्ञावर्त्तिकर्णाभ्यां ज्ञानवान् भर्तृमनाकरः ।

१३ विश्वास्यः प्रेरकं दृतः स्याद् योऽसि हिमशैतवत् ।

स स्वकीयप्रभोः प्राणान् करेत्याष्यायितान् यतः ।

१४ यो जना दानमुद्दिश्य मिथ्यादर्पवत्ते वदेत् ।

निरन्वमेघनीकाशो गन्धवाहोपमश्च सः ।

१५ सुदीर्घमहनादेव मम्यति भृपतेरपि ।

कामला रमना या मा भक्तं शक्नोति कीकमं ।

१६ मधु प्राप्य त्वया पेयं यथा परिमितं भवेत् ।

नो चेदतीव हृत्प्रस्वं वसनं प्रकुरिष्यमि ।

१७ मनीषवामिनो गेहं यान्तौ पादौ पुनः पुनः ।

त्वं निवर्त्तय नो चेत् स विरक्तस्त्वाम् कृतीयिता ।

१८ समीपवामिनः सात्त्विकम् अतथ्यं येन दीयते ।

ममः स्यात् तीक्ष्णवाणेन गदाखड्गोपमश्च सः ।

१९ यादृशो भग्नदन्तः स्यात् खञ्जगदश्च यादृशः ।

दुःखकाले च विश्वासः प्रवञ्चकनरं तथा ।

२० दुःखिनः सन्निधौ गानं शीते वस्त्रहरोपमं ।

शिखरिण्या यवक्षारे निलेपमदृशश्च तत् ।

रिपु र्यदि क्षुधार्त्तस्ते तर्हि तं त्वं प्रभोजय ।
 तथा यदि तृषार्त्तः स्यात् तर्हि तं परिपायय ।
 तेन त्वं ममूके तस्य ज्वलदग्निं निधास्यसि ।
 तदोयञ्च फलं तुभ्यं परमेशः प्रदास्यति ।
 यथा पवन श्रौदीच्यः सर्वान् वृष्टिं निवारयेत् ।
 जिह्वा सूचकलोकस्य क्रोधमुत्पादयेत् तथा ।
 कलहिन्या स्त्रिया माद्वै वामाद् उत्तमवेगुनि ।
 गृहपृष्ठस्य कोणेपि निवासो वरमुच्यते ।
 पिपामार्त्ताय लोकाय यथा स्यात् शीतलं जलं ।
 दूरदेशात् ममायाता सुवार्त्तापि भवेत् तथा ।
 तथा स्याद् धार्मिको लोकः पतितः पापिमम्मुखे ।
 यथाविलो जलस्रावश्चालोदितजलाकरः ।
 बह्वनो मधुनः पानं भद्रं भवति नो यथा ।
 तथैव गौरवं न स्यात् स्वगौरवगवेषणं ।
 = स्वकीयं तानमं येन मनुष्येण न दस्यते ।
 भित्तिहीनेन भग्नेन पुरेण स जनः ममः॥

२६ षड्विंशोऽध्यायः ।

सूत्रेषु कथा १२ अल्लेषु कथा १० कलहकृत्य कथा ४ ।

- १ ग्रीष्मकाले हिमं यद्वत् वृष्टिश्च शस्यकर्त्तने ।
 तथैवाज्ञानलोकस्य मम्मनं स्यादसम्भवं ।
- २ भ्राम्यन् पक्षीव चोड्डीना पक्षीव मासवर्त्तिका ।

तारणं समायाति नाभिशापोऽपि मानवम् ।
 श यथा तुरङ्गाय खलिनं गर्द्भाय च ।
 श मूढमनुष्याणां पृष्ठाय लगुडो भवेत्* ।
 मूर्खतानुमारात् त्वं मूर्खं नैवोत्तरं वद ।
 दिते त्वञ्च तस्यैव सदृशः सम्भविष्यसि ।
 मूर्खतानुमारात् त्वं मूर्खं प्रत्युत्तरं वद ।
 । चेत् न ज्ञानिनं मन्यो भविष्यति स्वदृष्टितः ।
 । याजातमनुष्येण वार्त्ता यः प्रेषयेन् नरः ।
 । जनः क्षतिमाप्नोति किञ्चित् च निजं पदं ।
 वज्रस्य चरणो यद्वद् अतोऽत्र दुर्बलो भवेत् ।
 प्रज्ञस्य वदने तद्वद् उपदेशवचो भवेत् ।
 मणैः प्रक्षेपणो यद्वत् शिलानां मध्यतो भवेत् ।
 तद्वद् बालिशलोकेषु भवेत् सम्मानमर्पितं ।
 यथा मत्तमनुष्यस्य हस्ते भवति कण्टकम् ।
 तथा हितोपदेशोऽपि वैधेयवदने भवेत् ।
 एतत् सर्वजगद् येन प्रभुणा समृजे पुरा ।
 अज्ञाज्जालङ्घकाभ्यां न ददाति कर्मणः फलं ।
 कुक्कुरो निजवान्ताय यथैव परिवर्त्तते ।
 अज्ञतायै तथाज्ञानो मानुषः परिवर्त्तते ।
 स्वदृष्ट्या ज्ञानिनं मन्यो यो जनो दृश्यते तथा ।
 तस्माज्जनाज्जने मूढे प्रत्याशाकरणं वरं ॥

अलमो मानुषो ब्रूते केशरो पथि विद्यते ।
 महाबलो मृगेन्द्रश्च राजवर्त्तानि वर्त्तते ।
 क्वाटं हंसयन्त्रेण यथा मं परिवर्त्तते ।
 तथालसनरः स्वस्यां शय्यायां परिवर्त्तते ।
 अलमो मानुषो यः स निधाय भाजने करम् ।
 पुनर्निजमुखे दातुं क्लेशमेव स बुध्यते ।
 मन्मन्त्रणाविशिष्टेभ्यः सप्तलोकेभ्यएव च ।
 अलमो मानुषो यः स ज्ञानिनं मन्यते स्वयं ॥

पथि गच्छन् परेषां यो विवादोऽभिरतो भवेत् ।

स कुकुरग्रंथो धर्तुं मानुषस्य समो भवेत् ।

अङ्गारं मृत्युकारञ्च शरं यो मानवः लिपेत् ।

स भीषवामिनं लोकं प्रतार्य वक्ति यो नरः ।

सम्प्रति क्रियते ह्येतत् मया किमुत खेलनं ।

एतावुभौ मनुष्यौ तु स्थातामुन्मत्तकोपमौ ।

यथाग्निरिन्धनाभावात् निर्वाणत्वं प्रगच्छति ।

तथैव सृचकाभावाद् विरोधो नैव तिष्ठति ।

यथा ज्वलन्तमङ्गारं प्रत्यङ्गारोऽग्नये समित् ।

विरोधश्च दुये तद्वद् विरोधी मानुषो भवेत् ।

अतो वस्वादुतायुक्तं खलस्य वचनं भवेत् ।

तथा मानवचिन्तानां प्रविशत्यन्तरान्तरं ।

दृष्टान्तकरणे लोकः स्तुतिकारोऽधरस्तथा ।

स्य रूप्यपत्रेण मण्डितस्य समो भवेत् ।
 तीयाकारकश्चित्ते प्रविधाय प्रतारणां ।
 त्राभ्यां स्वकीयाभ्यां कापथ्यवचनं वदेत् ।
 शानुग्रहवाक्येपि नैव प्रत्याश्रयतां त्वया ।
 ऽन्तःकरणं तस्य प्रपूर्णं घृण्यवन्तुभिः ।
 तीया यस्य लोकस्य कापथ्येन समावृता ।
 तश्चितो भवत्येव तस्य दोषः सभान्तरे ।
 तं संखायते येन तन्मध्ये स नरः पतेत् ।
 पाणे लोच्यते येन स तन्मै परिवर्त्तते ।
 किन्नाति मृषा जिज्ञा तमेव ममृतीयते
 र्म कुर्याद् विनाशस्य वदनं स्तवकारकम् ॥

२७ सप्रविंशोऽध्यायः ।

१ आत्मज्ञाणाक्रोधयोः कथनं ५ मत्प्रेम्नः कथनं ११ पिशा-
 भावस्य कथनं २२ गृहकर्मणः कथनञ्च ।

माहङ्कारकथा श्रेयार्थं त्वया नैवाभिकथ्यताम् ।
 देकदिनमध्ये यद् भविष्यति न वेत्ति तत् ।
 शस्यस्व त्वमन्येन किन्तु स्वास्येन न त्वया ।
 उखायेथा स्वमन्येन किन्तु स्वाष्टेन न त्वया ।
 गुरु भवति पाषाणे गुर्वी च सिकता भवेत् ।
 किन्तु बालिशलोकस्य कोपस्ताभ्यां गुरु भवेत् ।
 दुरन्तो जायते क्रोधः कोपः प्रलयकृद् भवेत् ।

किन्तु कः शक्नुयात् स्यातुं योषिद्धेतुकुधोऽनिके ॥

५ गुप्तप्रेम्नो वरं सा स्याद् भर्तृमना या प्रकाशिता ।

६ विश्वास्थो जायते लोके प्रहारो बन्धुना कृतः ।

किन्तु प्रतारणाकारि चुम्बितश्चापि वैरिणा ।

७ ऋतीयते सुहृत्तो यो मधुचक्रं स मानवः ।

किन्तु तिकस्य मिष्टत्वं जिघत्सुं प्रति जायते ।

८ स्वस्थानं यः परित्यज्य करोति भ्रमणं नरः ।

९ नरो नोडतो भ्रास्यद् विहङ्गमममो भवेत् ।

१० तैलं सुगन्धि धूपश्च सुगन्धि स्तुष्टिकद् यथा ।

मनसो मन्त्रणान् मिष्टं प्रेम मित्रस्य तादृशं ।

१० स्वस्य तातस्य वा मित्रं न त्वया परिहीयताम् ।

दुःखस्य ममये नैव स्वभ्रातु भवन्नं व्रजेः ।

यतो भ्रातु विदूरस्थात् मित्रञ्च सविधं वरम् ॥

११ ज्ञानवान् भव मे पुत्र मानसं मम नन्दय ।

प्रतिवक्तुं प्रशङ्क्यामि तेनापमानदं जनः ।

१२ विपदं वीक्ष्य गुप्तः स्यात् परिणामप्रदृग् जनः ।

वैधेयमानुषो गच्छन् दण्डे संपतितो भवेत् ।

१३ परस्य प्रतिभू र्यः स्यात् संग्रहाण तदंशुकम् ।

विदेशिन ऋणस्यार्थं गृहाण तस्य बन्धकम् ।

१४ प्रगे प्रभाषते प्रोक्षै बन्धुं प्रति य आशिषं ।

शापत्वेन तदीयं तद् वचनं गणयिष्यते ।

१५ कस्मिन् काले महावृश्चा तोयपातो यथा भवेत् ।

तथा भवति नारी च मदा कलहकारिणी ।

१६ यस्तां गोपायितुं शक्तः स दक्षिणकरस्थितः ।

तैलं सुगन्धि वायुञ्च भवेद् गोपायितुं क्षमः ।

१७ लौहे लौहं मतेजस्कं प्रकरोति यथा तथा ।

नरः स्वमिच्छवत्तञ्च मतेजस्कं करोति हि ।

१८ रक्षत्युडुम्बरं वृक्षं यः स तत्फलमश्नुते ।

स्वस्वामी मेयते येन प्राप्नोति स जना यशः ।

१९ प्रतिविम्बं यथा तोये स्ववत्क्षमदृशं भवेत् ।

तथान्तःकरणं चैकं अन्यान्तःकरणोपमम् ।

२० यथा न जायते तृप्तिः श्मशानपरलोकायोः ।

तथा नयनयोस्तृप्तिर्मानुषस्य न जायते ।

२१ यथा मूषा च दुर्वर्णं ह्यमन्ती च सुवर्णकं ।

मानवोऽपि प्रशंसाञ्च तथैव सुपरोक्षते ।

२२ गोधुमेन महाज्ज्ञं चेत् चूर्णीकुर्याद्दृढस्वले ।

तथापि मूर्खता तस्य कदापि नापगच्छति ॥

२३ स्वकीयमेषयूथस्य तत्त्वं संज्ञायतां त्वया ।

निधीयतां निजस्वान्तं त्वया निजपशुव्रजं ।

२४ यतो हि द्रविणं नैव चिरकालं मुतिष्ठति ।

न तिष्ठति किरीटञ्च पुरुषात् पुरुषान्तरं ।

२५ द्योतिष्यते त्वणं तेन द्रक्ष्यते च नवं त्वणं ।

यद्योयति त्वं सर्वं पर्वतोपरिमंथितं ।

२६ मेषवत्सा भविष्यन्ति त्वदीयवस्त्वकारणं ।

त्वदीयक्षेत्रमूल्यार्थं कागदव भविष्यति ।

२७ त्वदीयपरिवाराणां युवतीनां तवापि च ।

भोजनाय प्रदास्यन्ति कागदस्ते बज्रं पयः ॥

२८ अष्टाविंशोऽध्यायः ।

१ धर्माधर्मयोर्मानोपदेशकयनं ।

१ न ताडितोपि केनापि पापी लोकः पलायते ।

किन्तु तिष्ठन्ति निर्भेताः सिंहवद् धार्मिका नराः ।

२ प्रजानां दोषतो नित्यं राजा भवति नूतनः ।

किन्तु बुद्धिमता राज्ञं ज्ञानिना च स्थिरं भवेत्

३ उपद्रवति यो निःस्त्रो मानुषो दुर्विधं नरं ।

स सर्वशस्त्रसंनद्धा संज्ञाविपयसा समः ।

४ व्यवस्था नष्टिलोकेन पापी लोकः प्रशस्यते ।

पालयन्ति व्यवस्थां ये तैस्तैः साधुं विरुध्यते ।

५ नहि न्यायं विजानन्ति ते ये कलुषिणो नराः ।

परेशान्वेषिणो ये तु ते विजानन्ति सर्वशः ।

६ सरलो मानवो यः स दुर्विधोपि वरो भवेत् ।

विमार्गगामिलोकस्तु बज्रविजोपि नो वरः ।

७ व्यवस्था मान्यते येन स एव ज्ञानवान् सुतः ।

योऽपव्ययकृतो मित्रं करोति सत्रपां पितुः ।

८ अन्यायतश्च कौषीद्याद् यो जनो बर्द्धयेद् धनम् ।

स तत् संचिनुयान् निःस्वे कारुण्यकारिणः प्रति

९ शान्तमंश्रवणात् कर्णा निवर्त्तयति यो जनः ।

प्रार्थनापि तदीया या मा भवेदर्त्तनास्पद ।

१० यो नयेत् कुपथं माधुं स स्वखाति पतेन् नरः ।

किन्तु यो मानवः माधुर्यधिकृष्ट्यान् म उत्तमं ।

११ ज्ञानवान् जायते लोकः समृद्धो निजदृष्टितः ।

किन्तु धीमान् दरिद्रो यः स तं लोकं पगीकते ।

१२ भवेद् गौरवमत्यन्तम् आनन्दे मति धर्म्मिणाम् ।

पापिनामुन्नतौ मत्यां गुप्तास्तिष्ठन्ति मानवाः ।

१३ गोपायति स्वपापं यः स न विन्दति मङ्गलं ।

किन्तु स्वीकृत्य तज्जह्याद् यः स कारुण्यमाप्नुयात् ।

१४ धन्यः मयैव लोकेषु सर्वदा संविभेति यः ।

कठोरं यो मनः कुर्यात् आपदं स प्रगच्छति ।

१५ मंगर्जन् केशरी यद्दद् दुष्टं क्षतश्च यादृशः ।

तथा भवति दुर्वृत्तः शान्तापि दुर्विधं प्रति ।

१६ मोतीवोपद्रवं कुर्याद् यो नृपो बालिगो भवेत् ।

किन्तु निभार्त्तको यः स्याद् दीर्घायुषं स विन्दति ।

१७ शरीरिणं निहन्तुं यो मनुष्यो व्याकुलीभवेत् ।

अन्यै धरणभीत्या स स्वातं प्रति पलायते ।

१८ ऋजुमार्गेण यो गच्छेत् स नरो रक्षितो भवेत् ।

किन्त्वकस्मात् पतेत् मर्त्यः स यो विषयंगो भवेत् ।

१९ स्वभूमिः कथ्यते येन स भोज्यं वज्रं विन्दति ।

अनमानुगतो लोको यः स दैन्यमवाप्नुयात् ।

२० विश्वास्यो मानवः प्राज्यमाशिषं समवाप्नुयात् ।

शोघं धनो भवामीति वदन् न दोषवर्जितः ।

२१ विचारे पक्षपातं न कर्तुं समुचितं भवेत् ।

यतो ना प्रपञ्चार्थं महादोषं कारिष्यति ।

२२ दम्भो भवितुमुद्योगो कुट्टष्टिः सत्वरं भवेत् ।

किन्तु दैन्यं तमागच्छेत् न तत् तेन विविच्यते ।

२३ जिह्वया स्तुतिकाराद् यो भर्तृभनाकारिमानवः ।

अनुग्रहं परं पश्चात् मय्येव समवाप्नुयात् ।

२४ चोरयित्वा धनं पित्रो र्य दत्तं परिभाषते ।

कलुषं विद्यते नात्र स मित्रं नाशकारिणः ।

२५ अभिमानिमन्युष्येण विरोधः परिजन्यते ।

मयाप्यायते लोको विश्वमेद् यः परेश्वरे ।

२६ विश्वमेद् यो निजे स्वान्ते यथाजातः स मानुषः ।

किन्तु रक्षां स आप्नोति यो विविच्य प्रवर्त्तते ।

२७ ददाति यो दरिद्राय दारिद्र्यं तस्य नो भवेत् ।

स शापं लभते नेत्रे यो निमीलति तान् प्रति ।

२८ पापिनामुन्नतौ सत्यां गुणास्त्रिष्टन्ति मानुषाः ।

किन्तु तेषु त्रिष्टयेषु वर्द्धन्ते धार्मिका जनाः ॥

२६ ऊनत्रिंशोऽध्यायः ।

१ अमरुद् भर्त्सितो यो नो भवेत् संनतकन्धरः ।

स उच्छिन्नो भवेत् तस्य प्रतीकारो न विद्यते ।

२ आनन्दा जायते लोके प्रेम्नते साधुमानवे ।

किन्तु दृष्टाधिन्ये हि भवन्ति दुःखिता जनाः ।

३ विद्यायामनुरक्तो यः स पितुर्नन्दको भवेत् ।

किन्तु यः पालयेद् वंशं धनान्यपश्येत सः ।

४ करोति सुस्थिरं राज्यं सुविचारेण भूपतिः ।

किन्तु तृकोचं य आदत्ते स राज्यं परिवर्त्तयेत् ।

५ यो मानवः परिष्ठेति स्वममोपनिवामिनम् ।

तदीयपादबन्धाय ज्ञानं मं प्रसृणोति सः ।

६ दृष्टः स्वकीयदोषेण धृता भवति मानुषैः ।

किन्तु यो धार्मिको लोकः स मानन्दः सुगायति ।

७ धार्मिको दीनलोकानां विचारं प्रकरोति हि ।

किन्तु पापी न तद् बोद्धुं निधत्ते तत्र मानसं ।

८ नगरे निन्दकैर्लोकैर्ज्वान्यते हृद्यवाहनः ।

किन्तु ज्ञानविशिष्टेन ततोऽमर्यो निवार्यते ।

९ ज्ञानज्ञानज्ञानोऽयं दाम्भ्यामपि विचारितः ।

कोपो भवतु हास्यं वा तेन शान्तिर्न जायते ।

१० ष्ठीतीयन्ते नरं साधुं मानुषा बधकारिणः ।

किन्तु तत्प्राणरक्षायै चेष्टते सरलो जनः ।

- ११ सर्व्वं मनोगतं मूढः प्रकाशयति तत्क्षणत् ।
किन्तु ज्ञानविशिष्टस्तत् कियत्कालं प्रगोपयेत् ।
- १२ अतथ्यग्राहिणो येच भवन्ति भूमिशालकाः ।
पापनिष्ठाः प्रजायन्ते तदीयाः सर्व्वशेवकाः ।
- १३ निःस्वोपद्रविणौ माक्षात् प्रकुर्व्वन्ति परस्परं ।
परमेशो द्वयोरेव लोचनानि प्रदोपयेत् ।
- १४ सुविचारो दरिद्रस्य क्रियते येन भूमृता ।
चिरकालं सुभंस्यायि तस्य सिंहामनं भवेत् ।
- १५ दण्डश्च भर्तमना चोभौ ज्ञानं जनयतो नृणां ।
किन्त्वशामितमन्तानो मातुर्लज्जाकरो भवेत् ।
- १६ पापिलोके गते वृद्धिं बह्मदोषा भवन्ति हि ।
किन्तु तेषामधः पातो धार्मिकैरेव दृश्यते ।
- १७ त्वं स्वकीयाय पुत्राय शान्तिं मंप्रददामि चेत् ।
तदा म ते परां शान्तिं मनोनन्दश्च दास्यति ।
- १८ मत्वं शास्त्रं परित्यज्य मनुष्यो दुष्टतामियात् ।
किन्तु म स्यान्नरो धन्यो व्यवस्थां यः प्रपालयेत् ।
- १९ वचोभिरेव मृत्यस्य दमनं नहि जायते ।
यतः स परिबुद्धापि न ददाति तदुत्तरं ।
- २० प्रपश्यसि वचोभिस्त्वं मनुष्यं किं हठात्कृतं ।
विद्यतेऽधिकप्रत्याशा ततोपि मूढमानुषे ।
- २१ आवाल्याद् येन मर्त्येन मृत्यः सुप्रतिपात्यते ।

शेषे मएव तं दामं ममं पुत्रेण बुध्यते ।

२ यः कोपनो मनुष्यः स विरोधजनको भवेत् ।

क्रोधनो मानुषो यस्तु स भवेत् बह्वपापकृत् ।

३ अहङ्कारो मनुष्यस्य तमेवाधो निपातयेत् ।

किन्तु नम्रमना लोको लोके सम्मानमाप्नुयात् ।

४ चारितांशग्रहा लोको निजप्राणान् चेतोयते ।

गृणोति शापथं वाक्यं किन्तु स न प्रकाशयेत् ।

५ भयं नरात् समुद्भूतम् उन्माये पातयेन् नरं ।

किन्तु स्यात् साऽवितो मर्त्या विश्वमेद् यः परेश्वरे ।

६ प्रार्थते बह्वभि लोकैर्लोकशास्त्ररनुग्रहः ।

किन्तु लोकविचारः स्यात् केवलात् परमेश्वरात् ।

७ धार्मिकस्य मनुष्यस्य पापो न्यादर्त्तनामृदं ।

तथा दुष्टमनुष्याणाम् अर्त्तनीयं चतुर्जनः ॥

३० त्रिंशत्तमोऽध्यायः ।

१ आगुरो धर्मकथनं ७ तस्य प्रार्थनं १० नानापदेशनञ्च ।

याकेः पुत्र आगुर् दधीयेलम् उकलञ्च यदाक्य
मुक्त्वान् यदुपदिष्ट्वांश्च तदेवैतत् ।

मूढोहं सर्व्वलोकेभ्यो धी मे नास्ति मनुष्यवत् ।

न चाभ्यस्ता मया विद्या धर्मज्ञानं न बुध्यते ।

को जनः स्वर्गमारोहत् को वावरूढवांस्ततः ।

मुष्टिना केन लोकेन संगृह्यतः प्रभञ्जनः ।

- ४ वस्त्रेण मानवः को वा जलराशिं निबद्धवान् ।
 पृथिव्याः सकलां सीमां को नरो वा न्यरूपयत् ।
 तदीयं नामधेयं किं किं तत्पुत्रस्य नाम च ।
 यदि त्वं परिजानामि तर्हि मे कथ्यतां त्वया ।
- ५ सर्व्वाणेश्वरवाक्यानि निर्मलानि भवन्ति हि ।
 संविश्वमन्ति ये तेषु तानि तत्फलकादव ।
 ६ तस्य वाक्यैः सह त्वं नाऽन्यत् किञ्चित् सम्प्रयोजय ।
 नो चेद् भर्तृमथिता त्वां स मृषावाग् भवितामि च ॥
- ७ अहं वरद्वयं त्वत्तः प्रार्थये हे परेश्वर ।
 यावन्मे जीवनं तावत् तद् दातुं स्वीकुरुष्व च ।
- ८ अलोकत्वं मृषावाक्यं मत्तत्त्वं सुविदूरय ।
 अदत्त्वा दैन्यवित्ते मां योग्यभोज्येन भोजय ।
- ९ नो चेत् त्वं वदिष्यामि को भवेत् परमेश्वरः ।
 निःस्त्रो वा चोरयिष्यामि वक्ष्ये नामैश्वरं मया ॥
- १० प्रभारये न मृत्युस्य निर्व्विदं त्वं समाचरेः ।
 नो चेत् त्वं तेन संशप्त आगोयुक्तो भविष्यसि ।
- ११ शपते पितरं स्वीयं शुभं मातु न नाथते ।
 एतादृशोऽपि सन्तानो विद्यते पृथिवीतले ।
- १२ स्वीयान् मलाद् अनिर्निक्तः स्वदृष्ट्या निर्मलो भवेत् ।
 एतादृशोऽपि सन्तानो विद्यते धरणीतले ।
- १३ दृक्पद्मणी च दृष्टिश्च प्रोक्षीकृत्य सुतिष्ठति ।

एतादृशोपि मन्तानो विद्यते चौणिमण्डले ।

४ विद्यन्ते ये दरिद्रास्तान् पृथिव्यां परिभक्षितुम् ।

नरेषु सन्ति ये दीनास्तान् जनानपि भक्षितुम् ।

तेषां दन्ताः हनूदन्ताश्चामिकर्त्तरिकाममाः ।

एतादृशाश्च मन्ताना विद्यन्ते पृथिवीतले ।

५ हे कन्ये प्रतिविद्यते जलमध्ये जलौकमः ।

देहि देह्येति वाक्यं ते प्रभाषते दिवानिशं ।

त्रिवस्तुनि न तृष्यन्ति चत्वारि च कदाचन ।

भूयिष्ठमभवच्चेति वाक्यं जातु वदन्ति नो ।

६ बन्ध्यागर्वाः श्लक्ष्णानञ्च पृथ्वी तृष्यति नो जलैः ।

प्रभृतमिति वाक्यं नो वोतिहोत्रः प्रकाशयेत् ।

७ स्त्रीयजनको येन नेत्रेण परिहस्यते ।

स्त्रीयमातुर्निदेशं यत् चतुस्तुक्षीकरोति च ।

काकैरुपत्यकायां तद् भुवं ममवकर्ष्यते ।

उत्क्रोशाख्यविहङ्गस्यार्भकैर्भक्ष्यते च तत् ।

८ त्रितयं मम बोधस्यागम्यं समभिजायते ।

तथा चतुष्टयञ्चाहं नहि शक्नोमि वेदितुं ।

९ उत्क्रोशगमनं नाके पृदाकोः पर्वते गतिः ।

पोतस्य गमनं सिन्धौ पुंसश्च युवतौ गतिः ।

१० तस्याश्च गमनं तद्वद् या योषा व्यभिचारिणी ।

भुक्ता संमृज्य वक्त्रं सा ब्रूतेऽघं न कृतं मया ।

- २१ वस्तुनयात् समुद्विग्नं जायते चौणिमण्डलं ।
नहि चत्वारि संवोढुं क्षमते चौणिमण्डलं ।
- २२ अर्थाद् येन प्रभुत्वं वै क्रियते दासमेव तम् ।
यो भक्ष्यैः परितृप्तः स्यात् तच्चापि बालिशं जनम् ।
- २३ या हि व्यूढा भवेन्नारी ताञ्च यापयन्ती नोचिता ।
स्वस्वामिनो धनानां याधिपत्यं कुरुते च तां ।
- २४ तितौ वस्तुनि चत्वारि क्षोदिष्टानि भवन्ति च ।
किन्तु तान्येव चत्वारि ज्ञानवन्ति भवन्ति च ।
- २५ अर्थतो याश्च विद्यन्ते शक्तिहीनाः पिपीलिकाः ।
ताश्च संचिनुयु र्भक्ष्यं ग्रीष्मकाल उपस्थिते ।
- २६ अपि स्वल्पबला ये स्युः शाफनो जन्तवः क्षितौ ।
ते सर्वे प्रतिनिर्भान्ति गृहान् पाषाणपर्वतं ।
- २७ शत्रुभानान्तु सर्वेषां भूपति र्नहि विद्यते ।
तथापि ते प्रगच्छन्ति सुसज्जेव वरूथिनी ।
- २८ मूषली हस्तपादाभ्यां भित्तिं धृत्वा प्रगच्छति ।
राज अट्टालिकायाञ्च निवासं कुरुते स्वयं ।
- २९ अपरं चित्तं वस्तु शोभनं प्रति गच्छति ।
तथा चतुष्टयञ्चापि सुन्दरं परिगच्छति ।
- ३० कस्यापि वदनं दृष्ट्वा घोटते न कदाचन ।
एतादृशो मृगेन्द्रेऽस्ति बलवान् सर्वजन्तुषु ।
- ३१ तथा रणद्वयं श्वागो भूपतिश्च बह्वप्रजः ।

यद्यज्ञानस्य कर्माणि कृतानि गर्वतस्त्वया ।
 दुश्चिन्ता वा कृता काचित् तदास्ये स्वकरं क्षिप ।
 यतो दुग्धं समालोडात् नवनीतं यथा भवेत् ।
 मामाप्रो डताद्यापि वह्निर्गच्छति शोणितं ।
 क्रोधस्यालोचनादेव विरोधो जायते तथा ॥

३१ एकत्रिंशोऽध्यायः ।

१ लिमूयेलराजस्य मातुरूपदेशकथनं २ उत्तमस्त्रीवर्णनम् ।

लिमूयेलराजस्य माता तं यदुपादिशत् तस्य कथा ।
 किं वदिष्यामि हे पुत्र किं वक्ष्ये गर्भसम्भव ।
 किमहं ते वदिष्यामि हे वरप्राप्त मे सुत ॥

लिमूयेल् नोचिता राज्ञां स्याद् द्राक्षारसस्रक्ता ।
 नचामक्तिः सुरापाने भूपानामुचिता भवेत् ।
 ते तां पीत्वा व्यवस्थायाः समुपेक्षन्ति विस्मृतिं ।
 अन्यायं ते करिष्यन्ति सर्वदुःखिजनान् प्रति ।
 मृतकल्पमनुष्ठाय मदिगा दीयतां त्वया ।
 तिक्रमानसलोकाय देयो द्राक्षारसस्त्वया ।
 तं पीत्वा स नरः स्वीयं दीनत्वं परिविस्मरेत् ।
 स्वीयदुःखं पुनस्तस्य मानसं नहि संस्मरेत् ।
 मूकस्यार्थं स्वकीयं त्वं व्यादेहि वदनं स्वयं ।
 व्यादेहि च निजं वक्त्रं दीनलोकविचारणे ।
 व्यादाय वदनं स्वीयं धर्मतस्त्वं विचारय ।

दरिद्रान् दुःखिलोकांश्च धर्मतस्त्वं विचारय ॥

६ या सती जायते नारी कर्त्ता प्राप्तुं क्षमो भवेत् ।

पद्मगगमनेऽपि तन्मूल्यमधिकं भवेत् ।

७ तत्पति र्मनसा सार्द्धं तस्यामेव सुविश्वमेत् ।

तस्या स्त्रिया न विद्येत लाभाभावः कदाचन ।

८ यावज्जीवं शुभं पत्युः सा करोति दिने दिने ।

अमङ्गलं स्वकीयस्य स्वामिनो नाचरेत् सा ।

९ सा नारी निजकार्याणि स्वेच्छया प्रकरोति हि ।

अन्विच्छति च सैवोर्णाम् अतमीञ्च गवेषयेत् ।

१० यथा बाणिज्यपोतेन दूरादानीयते धनं ।

तथैव स्त्रीयखाद्यानि दूरादानयते हि सा ।

११ रात्रिशेषे समुत्थाय खाद्यं परिजनाय सा ।

निरूपितानि कर्माणि स्वदामीभ्यो ददाति च ।

१२ चेत्राणि सुविविक्ते च तानि क्रीणाति च स्वयं ।

फलेन निजहस्तस्य द्राक्षाचेचञ्च रोपयेत् ।

१३ कटिदेशं निबध्नाति स्वकीयेन बलेन सा ।

बलवन्मौ भुजौ स्त्रीयौ सा योषित् प्रकरोति च ।

१४ बाणिज्यस्य स्वकीयस्य परिभुङ्क्ते फलानि सा ।

क्षणदार्या न तस्याश्च दीपो निर्व्वाणतामियात् ।

१५ कार्याणि स्त्रीयहस्तेन तर्कुना विदधाति सा ।

पञ्चीञ्च प्रतिगृह्णाति स्वकीयेन करेण सा ।

६ लावण्यं वञ्चनोत्पादि सौन्दर्यञ्चानृतं भवेत् ।

हितोपदेशः ।

६१ अध्यायः ।

तन्नु भीता पण्डिता या तत्प्रशंसा भविष्यति ।

स्यायं प्रदीयेत तस्याः करकृतं फलं ।

विचारस्य समञ्जसायां क्रिया तस्याः प्रशस्यताम् ॥

हितोपदेशोऽयं समाप्तः ।
